

Krisztus

és az Ő igazsága

Ellet Joseph Waggoner

Ellet Joseph Waggoner

Krisztus és az Ő igazsága

A mű eredeti címe: Christ and His Righteousness
Írta: Ellet Joseph Waggoner
Fordította: Kovács László
Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Krisztus és az Ő igazsága

A Zsidókhoz írt levél harmadik fejezetének első versében találunk egy buzdítást, amely magában foglalja a kereszténynek adott összes tanácsot. Ez a buzdítás a következő: „Annak okáért szent Atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra”. Ha mindig értelmes módon tesszük ezt, ahogy a Biblia tanácsol, figyelmezve Krisztusra, úgy amint Ő van, az ember tökéletes kereszténnyé változik, mert „szemlélődés által változunk meg”.

Az evangélium szolgálóinak motivációja ihletett, hogy Krisztust folyamatosan a nép előtt tartsák, és mindenki tekintetét csak Őrá irányítsák. Pál azt mondta a korinthusiaknak: „Mert elhatároztam, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, mégpedig mint megfeszítettéről.” (1Kor 2:2) Nincs okunk feltételezni, hogy a korinthusi prédikációja bármilyen szempontból eltért a többi helyen tartott igehirdetéseitől. Valóban Pál apostol azt mondta, hogy Isten megnyilatkozott az Ő Fiában, hogy hirdettessék a pogányok között (Gal 1:15-16), és örült az elnyert kegyelemnek, „hogy a pogányoknak hirdesse a Krisztus végére mehetetlen gazdagságát” (Ef 3:8).

De a tény, hogy Krisztus volt az apostolok prédikációinak témája, nem az egyetlen okunk, hogy dicsőítsük Őt. Az Ő neve az egyetlen név az ég alatt, aki által megtartathatunk. (Apcsel 4:12) Maga Krisztus jelentette ki, hogy senki sem jöhet az Atyához, csak a Fiú által. (Ján 14:6) Nikodémusnak azt mondta: „És amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Ján 3:14-15) Bár Jézus „felemeltetése” elsősorban az Ő keresztre feszítésére utal, többet foglal magában, mint pusztán egy történelmi tény. Azt jelenti, hogy Krisztust kell felmagasztalniuk mindazoknak, akik hisznek Benne, mint megfeszített Megváltóban, akinek kegyelme és dicsősége elegendő ahhoz, hogy teljesítse a világ legnagyobb szükségletét; azt jelenti, hogy fel kell magasztalni Őt, az Ő páratlan szépségében és hatalmában, mint „velünk az Isten”; hogy a teljessége Magához vonzzon mindenkit. (Ján 12:32)

Zsid 12:1-3 versekben olvashatunk a biztatásról, hogy Jézusra nézzünk,

és arról, hogy miért tegyük meg: „*Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkörményező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdő tért. Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére Jézusra, aki az előtte lévő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. Figyeljete jól arra, aki ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjete lelkeitekben elalélván.*” Csak akkor sikerül nem belefáradnunk a jó tevésébe, és nem elesni az úton, ha folyamatosan és imádságos szívvel Jézusra tekintünk, amint a Biblia kijelenti Őt nekünk.

Ugyanakkor Jézusra kell tekintenünk azért is, mert Benne „*van a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse elrejtve*” (Kol 2:3). Ha valakinek nincs bölcsessége, kérjen Istentől, aki mindenkinek készségesen ad, de nem fárad bele, és meg van az ígélet, hogy megkapja; viszont a kívánt bölcsesség csak Krisztusban nyerhető el. Az a bölcsesség, ami nem Krisztustól származik, és következésképpen nem vezet Hozzá, csupán bolondság; mivel Isten, aki minden dolog forrása, a bölcsesség Szerzője is. Isten ismeretének hiánya a bolondság legnagyobb foka (lásd Róm 1:21–22). A bölcsességnek és az ismeretnek minden kincse Krisztusban van elrejtve, következésképpen, aki csak e világ bölcsességével rendelkezik, valójában semmit sem tud. Mivel minden hatalom a mennyben és a földön Krisztusnak adatott, Pál apostol kijelenti, hogy Krisztus „*Istennek hatalma és Istennek bölcsessége*” (1Kor 1:21).

Van egy bibliavers, ami összefoglalja mindazt, amit jelent Krisztus az ember számára, és amely bemutatja, hogy miért kell leginkább Jézusra tekintenünk:

„*De általa ti Krisztus Jézusban vagytok, aki Istentől bölcsességül, igazságul, szentségül és váltságul lett nekünk*” (1Kor 1:30). Mi tudatlanok, tehetetlenek és elveszettek vagyunk; Krisztus a mi bölcsességünk, igazságunk és megváltásunk. Milyen kiváltság! A tudatlanságtól és a bűntől a megigazulásig és a megváltásig. Az ember legmagasabb törekvése vagy szükséglete sem haladhatja meg azt, amit Krisztus, és egyedül csak Ő jelent nekünk. Elegendő ok arra, hogy minden tekintet Őrá szegeződjék.

Hogyan tekintünk Krisztusra?

De hogyan szemléljük Krisztust? Pontosan úgy, ahogy kijelentette Magát a világnak; a tanúbizonyság szerint, amit Ő Maga mondott saját Magáról. János evangéliuma ötödik fejezetében leírt csodálatos beszédében Jézus ezt mondta: *„Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is, akiket akar, megelevenít. Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta; hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki küldte őt.”* (21-23 versek).

Krisztus megkapta a legmagasabb jogot, az ítélkezés jogát. Ugyanazt a tiszteletet kell megkapnia, ami Istennek jár, azért is, mert Ő Isten. A szeretett tanítvány így tett bizonyosságot erről: *„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Isten-nél, és Isten vala az Ige.”* (Ján 1:1). A 14. versben arról olvasunk, hogy az Isteni Ige nem más, mint Jézus Krisztus: *„És az Ige testté lett és lakozik miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelem-mel és igazsággal”*.

Az Ige „kezdetben” volt. Az emberi elme nem tudja felfogni azt az időt, amelyet e mondat magában foglal. Az embernek nincs kinyilatkoztatva, hogyan és mikor született a Fiú, de tudjuk, hogy Ő Isteni Ige volt, nemcsak azelőtt, hogy a földön meghalt volna, hanem már a világ teremtése előtt. Keresztre feszítése előtt így imádkozott: *„És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amellyel bírtam tenálad a világ létele előtt.”* (Ján 17:5).

Első eljövetele előtt, több mint hétszáz évvel, az ihletett Ige azt jövendöl-te Róla: *„De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen, akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.”* (Mik 5:2). Tudjuk, hogy Krisztus *„az Istentől származott és jött”* (Ján 8:42), de ez az örökkévalóságnak olyan távoli idejében történt, hogy túl van az emberi megértésen.

Krisztus Isten?

Számos bibliavers Istennek nevezi Krisztust. A zsolttáros ezt írta: *„Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet napkeltétől lenyugtáig. A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten. Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körülötte erős forgószelel. Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét. Gyűjtsétek elém kegyeseimet, akik áldozattal erősítik szövetségemet. És az egek kijelentik az ő igazságát, mert maga Isten az aki ítél.”* (Zsolt 50:1-6).

A következőkből tudhatjuk, hogy ez a bibliaszakasz Krisztusra utal: 1) abból, amit már tanultunk, hogy minden ítélet a Fiúnak adatott, és 2) a második eljövetelekor Ő elküldi angyalait, hogy összegyűjtsék választottait a föld négy széléről (Mát 24:31). *„Eljön a mi Istenünk és nem hallgat.”* Nem hallgat, mert amikor az Úr leszáll az égből, ezt *„riadóval, arkangyal szózatával és Isteni harsonával”* teszi meg. (1Thess 4:16). Az a „riadó” Isten Fiának hangja lesz, amit meghallanak mindazok, akik a sírban vannak, és hatására előjönnek (Ján 5:28-29). Az élő igazakkal együtt ők felemelkednek, hogy találkozzanak az Úrral a levegőben, hogy mindörökké Vele legyenek. Ez az esemény lesz *„a mi őhozzá leendő egybegyűjtésünk”* (2Thess 2:1). Vesd össze Zsolt 50:5; Mát 24:31 és 1Thess 4:16.

„Emésztő tűz van előtte, s körülötte erős forgószelel”, mert amikor az Úr Jézus eljön a mennyből az Ő erős angyalaival, akkor ezt *„tűznek lángjában”* teszi, *„aki bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának”* (2Thess 1:8). Tudjuk tehát, hogy a Zsolt 50:1-6 Krisztus második eljöveteleének szemléletes leírása, ami népe megmentéséről szól. Amikor eljön, Krisztus lesz *„az erős Isten”* (vö: Hab 3).

Ez az Ő egyik jogos címe. Sok idővel Krisztus első eljövele előtt, Ézsaiás próféta ezeket a vigasztaló szavakat mondta Izraelnek: *„Hívják nevét csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökeivalóság atyjának, békeség fejedelmének”* (Ésa 9:6).

Ezek nem csupán Ézsaiás szavai, hanem Isten Lelkének szavai. Isten maga szólt a Fiúhoz, és ezzel a névvel illette Őt. A Zsolt 45:7 versében ezt olvassuk:

„Trónod, oh Isten örökkévaló; igazságnak pálcája a te királyságodnak pálcája”. A figyelmetlen olvasó úgy tekinthet erre a bibliaversre, mint a zsoltáros Istenhez intézett imájára, de ha az Újszövetséghez lapozunk, meglátjuk, hogy sokkal többről van szó. Az Atya Isten beszél itt a Fiúhoz, Istennek nevezve Őt. (Zsid 1:1-8)

Krisztus ezt a nevet nem valamilyen különleges eredményért kapta, hanem az öröklés jogán. Krisztus nagyságáról és hatalmáról szólva a Zsidókhoz írt levél írója azt mondta, hogy Ő sokkal nagyobb az angyaloknál, mert „különb nevet örökölt azoknál” (Zsid 1:4). Egy fiú mindig jogosult viselni apja nevét; így Krisztus is, mint „Isten egyszülött Fia”, jogosult viselni ugyanazt a nevet, mint az Atya. Egy fiú ugyanakkor, kisebb vagy nagyobb mértékben, az apa mása; valamilyen mértékben ugyanazokkal a fizikai vonásokkal és jellemtulajdonságokkal bír, mint az apa, de nem tökéletes mása, mert az emberek között nincs egyetlen tökéletes képmás sem. De Istenben vagy az Ő műveiben nincs tökéletlenség, ezért Krisztus az Atya „valóságának képmása” (Zsid 1:3). Mint az önmagában létező Isten Fia, természetszerűen rendelkezik az Istenség minden jellemtulajdonságával.

Igaz, hogy Istennek sok fia van; de Krisztus „Isten egyszülött Fia”, ezért olyan értelemben Isten Fia, ahogy egyetlen lény nem volt, és nem is lesz. Az angyalok Isten fiai, ugyanúgy, mint Ádám, a teremtés által (Jób 38:7; Luk 3:38). A keresztények örökbefogadás által Isten fiai (Róm 8:14-15); de Krisztus születés által Isten Fia.

A Zsidókhoz intézett levél írója továbbá azt írta, hogy Isten Fiának a pozíciója nem olyan, amelyre felemeltetett, hanem amit jog szerint birtokol. Pál apostol azt írta, hogy Mózes hű volt Isten egész házában, mint szolgál, „Krisztus ellenben, mint Fiú a maga háza felett” (Zsid 3:6). Ugyanakkor Krisztus a ház építője. (3. vers) Ő az, aki felépíti és dicsőségével betölti az Úr templomát (Zak 6:12-13).

Krisztus határozottan hirdette, hogy Ő Isten. Amikor az ifjú azt kérdezte tőle: „Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?”, Jézus – mielőtt válaszolt a kérdésre – azt mondta: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten” (Márk 10:17-18). Mit akart Jézus közölni e szavak által? Tagadni akarta a hozzá intézett jelzőt? Azt akarta mondani, hogy Ő nem tökéletesen jó? Szerényen tagadni akarta saját Magát? Szó sincs róla, hiszen Krisztus tökéletesen jó volt. A zsidóknak, akik állandóan hibákra vadásztak, hogy mivel vádolhassák meg Őt, bátran feltette e kérdést: „Ki vádol engem közületek bűnnel?” (Ján 8:46). Az egész zsidó nemzetben nem volt egyetlen ember sem, aki látta volna egyetlen olyan cselekedetét, vagy hallotta volna egyetlen olyan beszédét, amely a leghalványabb mértékben hasonlított a bűnre; azok pedig, akik kénytelenek voltak halálra ítélni Őt, csak hamis tanúk felbérzése árán tehetők meg,

akik hamisan tanúskodtak Ellene. Péter apostol azt írja: „*bűnt nem cselekedett, sem szájában álnokság nem találtatott*” (1Pét 2:22). 2Kor 5:21-ben Pál azt írta: „*bűnt nem ismert*”. A zsoldáros kijelenti: „*Ő az én kősziklám, és hogy nincsen hamisság benne!*” (Zsolt 92:15). János apostol ezt írta: „*És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és őbenne nincsen bűn*” (1Ján 3:5).

Krisztus nem tagadhatta meg magát, ezért nem mondhatta azt, hogy Ő nem jó. Ő maga volt a tökéletes jóság. Mivel senki sem jó, csak egyedül az Isten, és mivel Krisztus jó, ebből következik, hogy Krisztus Isten, és erre akarta megtanítani az ifjút.

Ezt tanította a tanítványoknak is. Amikor Filep azt mondta Jézusnak: „*Mutasd meg nekünk az Atyát, és elég nekünk*”, Jézus így felelt: „*Annyi idő óta veletek vagyok, és mégsem ismertél meg engem, Filep? Aki engem látott, látta az Atyát; mimódon mondod azért te: Mutasd meg nekünk az Atyát?*” (Ján 14:8-9). Ez ugyanolyan hangsúlyos, mint amikor ezt mondta: „*Én és az Atya egy vagyunk*” (Ján 10:30). Krisztus valóban Isten volt; és amikor az emberek között arra kérték, hogy mutassa meg az Atyát, ezt válaszolhatta: Nézzetek rám. Ez eszünkbe juttatja az Atya kijelentését, amikor elküldte az Elsőszülöttet a világba: „*És imádják őt az Istennek minden angyalai*” (Zsid 1:6). Nemcsak akkor volt jogosult az imádatra, amikor osztozott az Atya dicsőségében, hanem akkor is, amikor kisgyermekként Betlehembe született, az angyalok imádták Őt.

A zsidók megértették Krisztusnak önmagára vonatkozó tanítását. Amikor kijelentette, hogy Ő egy az Atyával, a zsidók köveket ragadtak, hogy megkövezzék Őt; és amikor megkérdezte tőlük, mely jó dologért akarják Őt megkövezni, ezt válaszolták: „*Jó dologért nem kövezzük meg téged, hanem a káromlásért, tudniillik, hogy te ember létedre Istenné tetted magad*” (Ján 10:33). Ha Jézus valóban közönséges ember lett volna, mint amiképpen tartották Őt, akkor szavai valóban istenkáromlásnak minősültek volna; de Ő Isten volt.

Krisztus földre jövetelének az volt a célja, hogy kinyilatkoztassa Istent az embereknek, oly módon, hogy az emberek Hozzá jöhessenek. Pál apostol azt írta: „*Isten Krisztusban volt, és megbékéltette magával a világot*” (2Kor 5:19), és János evangéliumában azt olvassuk az Igéről, aki Isten volt, hogy „*testté lett*” (Ján 1:1, 14). Ugyanakkor az apostol kijelenti, hogy „*Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fió, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki (tette ismertté) őt*” (Ján 1:18).

Tartsuk észben a kifejezést: „*az egyszülött Fió, aki az Atya kebelén van!*” Ott van a lakhelye, és minden bizsonnyal részt vett az isteni irányításban, akkor is, amikor fent volt a mennyben, és akkor is, amikor a földön volt. A jelen idő használata állandóságra utal, és ugyanarra a gondolatra mutat, mint amit Jézus a zsidókhoz intézett kijelentésében olvasunk: „*Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok*” (Ján 8:58). Ez a kijelentés ismét bemutatja, hogy Ő azonos azzal, aki megjelent Mózesnek az égő csipkebokorban, és kijelentette Nevét: „*Vagyok, aki Vagyok*”.

Pál apostol ihletett szavaiból Jézus Krisztusról megtudjuk, hogy: *„Mert tetszett az Atyának, hogy Őbenne lakozzék az egész teljesség”* (Kol 1:19). De mi az a „teljesség”, ami Krisztusban lakozott, megtudjuk a következő fejezetből: *„Mert őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg”* (Kol 2:9). Ez a legtökéletesebb és legvilágosabb kijelentés arról, hogy Krisztus természetesen birtokolja az isteni tulajdonságok teljességét, amint látni is fogjuk, miközben szemléljük Őt.

Krisztus - Teremtő

A gyakran használt bibliaszakasz után – amelyből megtudtuk, hogy Krisztus, az Ige, maga Isten – a következőket olvassuk: „*Minden őáltala lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett*” (Ján 1:3). Egyetlen érv sem teheti világosabbá ezt a szöveget, mint amennyire világos, amiért rá is térünk a Zsid 1:1-4 versére:

„*Isten az utolsó időkben Fia által szólt hozzánk, akit mindennek az örökösévé tett, aki által a világot is teremtette, aki dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget; aki miután bűneinktől minket megtisztított, a Felség jobbára ült a magasságban. Annyival feljebb való az angyaloknál, amennyivel náluk különb nevet örökölt.*”

Még ennél is hangsúlyosabbak Pál apostol a Kolossébeliekhez intézett szavai, amikor úgy ír Krisztusról, mint Aki által van a megváltásunk. Pál apostol kijelenti Krisztusról, hogy Ő „*láthatatlan Isten képe, minden teremtménynek előtte született; mert őbenne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek őáltala és őreá nézve teremttettek*” (Kol 1:15-17).

Gondosan kellene tanulmányoznunk ezt a csodálatos szöveget, és gyakran kellene elmélkednünk róla. A világegyetemben semmi sincs, amit ne Krisztus teremtett volna. Ő alkotott mindent a mennyben és a földön; Ő alkotott mindent, ami látható, és láthatatlan; akár királyi székek, akár uraságok, a mennyei fejedelmességek létezése csak Tőle függ. Mivel Ő mindenek előtt van, de mindezek teremtője is, ezért minden Őáltala tartatik meg. Ugyanezt jelenti ki a Zsid 1:3: „*aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget*”. Csak egy szó hozta létre az egeket, és ugyanez a szó tartja őket helyükön, és óvja meg a pusztulástól.

Ebből az összefüggésből nem hagyhatjuk figyelmen kívül Ésa 40:25-26-ot: „*Kihez hasonlítotok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek föl a magasba szeméiteket, és lássátok meg, ki teremté azokat? Ő aki kihozza seregöket szám szerint, mindnyáját nevén szólítja; nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen*”. Vagy, ahogy a héber szöveg még energikusabban hangsúlyozza: „*Semmi sem menekülhet meg Tőle, attól, Aki hatalmas és nagyon erős.*” Hogy Krisztus az,

aki nevükön szólítja a mennyei seregeket, és helyükön tartja őket, kitűnik ezen fejezet más részeiből is. Ő az, aki előtt ezt mondták: „a pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!” (Ésa 40:3). Ő az, Aki jön hatalommal, és karja uralkodik, jutalma nála van; Aki mint pásztor legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza őket. Még egy kijelentés Krisztusról, mint Teremtőről elegendő lesz. Ez maga az Atyának a bizonyoságtétele.

A Zsidókhoz írt levél első fejezetében azt olvassuk, hogy Isten Fia által szólt hozzánk, és azt mondta Róla: „*Imádják őt az Istennek minden angyalai*”; és az angyalokról ezt mondta: „*Ki az ő angyalait szelekből teremti és az ő szolgálait tűznek lángjából*”. A Fiának azt mondta: „*A te királyi széked oh Isten örökkön örökké. Igazságnak pálcája a te országodnak pálcája*”. Isten azt mondja továbbá: „*Te Uram kezdetben alapítottad a földet és a te kezeidnek művei az egek*” (Zsid 1:6-10). Itt az Atya szól a Fiúhoz, mint Istenhez: „*Te alapítottad a földet, és a te kezeid művei az egek*”. Amikor maga az Atya adja meg ezt a tiszteletet Fiának, kicsoda az ember, hogy visszatartaná magát ettől? Ezzel bizonyoságot tehetünk Krisztus Istenségéről, és arról, hogy Ő minden dolog Teremtője. Szükség lenne itt egy óvatosságra intő szóra. Senki ne gondolja, hogy mi magasztalhatjuk fel a Fiút az Atya fontosságához, vagy, hogy az Atyát alább szállíthatjuk. Erről nem lehet szó, mert mindkettőjük érdeke közös. Az Atyát magasztaljuk, amikor a Fiút magasztaljuk. Figyelmezzünk Pál apostol szavaira: „*Mindazáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is őbenne; és egy Urunk Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala*” (1Kor 8:6). Mint már idéztük, hogy Isten Jézus által teremtett mindent, ezért végső soron mindezek az Atyától származnak, maga Krisztus is az Atyától van; de így tetszett az Atyának, hogy Krisztusban lakozzék a teljesség, és hogy Ő legyen az a közvetlen eszköz, a teremtés minden cselekedetében. A tanulmányunk célja az, hogy megalapozzuk Krisztus egyenlőségét az Atyával, hogy ezáltal jobban értékeljük megváltó hatalmát.

Krisztus egy teremtett lény?

Mielőtt tovább haladnánk néhány gyakorlati leckére, melyeket megtanulhatunk ezekből az igazságokból, pár percet időznünk kell azon véleménynyel, melyet sokan teljes őszinteséggel képviselnek, és semmiképp nem becsülnék le Krisztust szándékosan, de akik e véleménnyel valójában mégis tagadják Krisztus Istenségét. Ez a gondolat pedig az, hogy Krisztus teremtett lény, akit Isten a maga jó tetszése szerint felemelt jelenlegi magas pozíciójába. Ezek közül senki sincs tisztában azon pozíció nagyságával, amit Krisztus valójában betölt.

A szóban forgó vélemény a Jelenések 3:14. versének rossz értelmezésén épült: „*A laodiceabeli gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz bizonyosság, az Isten teremtésének kezdete*”. Ezt a bibliaverset rosszul értelmezik, és állítják, hogy Krisztus az első teremtett lény; és Krisztussal kezdődött Isten teremtő munkája. De ez a nézőpont ellentmond a Bibliának, amely kijelenti, hogy maga Krisztus teremtett minden dolgot. Kijelenteni azt, hogy Isten Krisztus megteremtésével kezdte a teremtés munkáját, ami azt jelenti, hogy Krisztust teljesen kihagyjuk a teremtés munkájából.

A „kezdetben” szó görög - „arche” - jelentése „vezető”, és „vezér”. Ezt a szót megtaláljuk az „archbishop” (érsek) és „archangel” (arkangyal) szavak összetételében. Vizsgáljuk meg az utolsó szót! Krisztus az arkangyal (lásd Júdás 9; 1Thessz 4:16; Ján 5:28,29; Dán 10:21). Ez nem azt jelenti, hogy Krisztus az első az angyalok között, mert ő nem angyal, hanem Ő az angyalok felett áll. (Zsid 1:4) Ez azt jelenti, hogy Krisztus az angyalok vezére vagy fejedelme, mint ahogy az „archbishop” (érsek) is a „bishops” (püspökök) vezére. Krisztus az angyalok vezére. (lásd Jel 19:11-14). Ő teremtette az angyalokat (Kol 1:16); így az a kijelentés, miszerint Krisztus Isten teremtésének a kezdete, azt jelenti, hogy benne van a teremtés kezdete; mert maga Krisztus kijelenti, hogy Ő az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó. (Jel 21:6, 22:13). Ő a forrás, amelyből minden dolog eredete származik. Nem is kellene azt képzelnünk, hogy Krisztus egy teremtett lény, mert Pál apostol Kol 1:15. versben kijelenti Róla, hogy „*minden teremtmény előtt született*”, és a következő versekben úgy mutatja be Őt, mint Teremtőt, és nem, mint teremtményt. „*Mert benne te-*

remtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralkalmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn.” (Kol 1:16-17). Tehát, ha Krisztus teremtette mindazt, ami teremtve lett valaha, és Ő minden teremtett dolog előtt létezett, akkor nyilvánvaló, hogy Krisztus nem tartozik ezek közé. Ő az egész teremtés felett áll, és nem képezi annak részét.

A Szentírás kijelenti, hogy Krisztus „Isten egyszülött fia”. Ő született, nem teremtett. Semmi értelme feltennünk a kérdést, hogyan született, mert ha elmondanák is, az elménk nem tudná felfogni. Mikeás próféta elmond mindent, ami tudható erről a dologról: „De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van”. (Mik 5:2). Volt egy olyan idő, amikor Krisztus az Atya kebeléről származott és jelent meg (Ján 8:42; 1:18), de ez olyan messzi időben történt, hogy a véges elme számára gyakorlatilag ez kezdet nélküli.

Az igazság az, hogy Krisztus született Fiú, és nem teremtett. Ő olyan nevet örökölt, amely csodálatosabb minden más névnél. Ő „Fiú a maga háza felett” (Zsid 1:4, 3:6).

Mivel Ő Isten egyszülött Fia, Krisztus pont Isten lényege és természete, és születés által birtokol minden isteni tulajdonságot, mert így tetszett Istennek, hogy Fia „dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása” legyen (Zsid 1:3), és „benne lakozik az Istenség egész teljessége testileg” (Kol 2:9). Krisztusnak „élete van önmagában”. Ő halhatatlan, és átadhatja másoknak is. Az élet Benne van, ezért nem lehet elvenni Tőle, de van hatalma letenni, és újra felvenni azt. Jézus azt mondta: „Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt. Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól. Van hatalmam letenni azt, és ismét van hatalmam felvenni azt. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.” (Ján 10:17-18).

Ha valaki csomót keres a kákán, feltéve azt a kérdést: „Hogyan lehet Krisztus halhatatlan, és mégis meghal?”, csak azt válaszolhatjuk rá, hogy nem tudjuk. Nincs jogunk megmérni a végtelenséget. Nem érthetjük, miként lehetett Krisztus kezdetben Isten, osztozva egyenlő módon az Atya dicsőségében a világ megteremtése előtt, és mégis gyermekként születhessen meg Betlehemben. A testlételének titka ugyanolyan nagy, mint a keresztre feszítés és a feltámadás titka. Nem érthetjük, hogyan lehetett Krisztus Isten, és ugyanakkor ember mi értünk. Nem érthetjük, hogyan teremtette a világot a semmiből, sem azt, hogy hogyan tudott halottakat feltámasztani, sem azt, miként munkálkodik szívünkben a Szentlélek által; mégis hisszük és tudjuk ezeket a dolgokat. Elég lenne elfogadnunk azt, hogy Isten kinyilatkoztatott dolgai igazak, anélkül, hogy makacskodnánk olyan dolgok felett, amelyeket még az anyagok értelme sem képes felfogni. Tehát gyönyörködünk abban a végtelen hata-

lomban és dicsőségben, amelyről a Biblia kijelenti, hogy Krisztushoz tartozik, anélkül, hogy kínoznánk véges elménket, próbálva megmagyarázni a végtelent.

Mi abból ismerjük az Atya és a Fiú közötti isteni egységet, hogy mindkettőjüknek egy a Lelke. Miután Pál apostol elmondta, hogy azok, akik testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt, így folytatta: „*De ti nem vagytok testben, hanem lélekben, ha ugyan az Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé*” (Róm 8:9). Itt látjuk, hogy a Szentlélek ugyanúgy az Atya Lelke, mint a Fiú Lelke is. Krisztus „*az Atya kebelében van*”; természetes módon isteni eredetű, és önmagában élete van. Ő jogosan nevezhető Jehovának, az Önmagában létezőnek. Jer 23:5. verse kijelenti, hogy Ő az „igazi mag”, aki „Jehovanak-tsidekenu” név alatt lesz ismeretes - az Úr a mi igazságunk.

Ezért, aki tiszteli Krisztust, ne adjon Neki kisebb tisztességet, mint az Atya Istennek, mert ezáltal nagyon lealacsonyítaná Istent. Imádjuk a Fiút mi mindnyájan, a mennyei angyalokkal együtt, és ne féljünk, hogy ezáltal a teremtményt imádjuk a Teremtő helyett. Most, hogy Krisztus istensége frissen van bennünk, emlékezzünk az Ő megaláztatásának csodálatos történetére.

Isten megjelent testben

„És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk” (Ján 1:14). Egyetlen szó sem bizonyítaná nyilvánvalóbban azt, hogy Krisztus Isten is, és ember is volt. Kezdetektől fogva Isten lévén, Ő magára vette az emberi természetet, és úgy élt az emberek között, mint minden más halandó, kivéve azokat a pillanatokat, amikor istensége átvillant az emberi természetén, mint például a templom megtisztításakor, vagy amikor az igazságot kifejező égő szavai arra készítették még az ellenségeit is, hogy elismerjék: „soha ember még így nem szólott”.

Pál apostol a filippibeliekhez írt levelében írta le legkifejezőbb módon azt a megalázkodást, amelyet Krisztus önkéntesen magára vett:

„Annakokáért az az indulat legyen bennetek, mely volt a Krisztus Jézusban is, aki mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíttette, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlónak lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2:5-8).

A központi gondolat az, hogy bár Krisztus Isten formájában volt, mint „az Ő dicsőségének visszatükröződése és az Ő valóságának képmása” (Zsid 1:3); és rendelkezett Isten minden tulajdonságával, Ő volt az univerzum vezetője, és az, Akit a menny örömmel tisztel, mégsem tekintett ezek közül egyet sem kívánatosnak, mindaddig, míg az emberek elveszettek és erőtlenek voltak. Krisztus nem örülhetett dicsőségének, míg az ember törvényen kívüli és reménytelen állapotban volt. Így, Ő megüresítette magát, lemondott a gazdagságáról és dicsőségéről, és felöltötte az emberi természetet, hogy megválthassa az embert.

Lehetetlen számunkra megértenünk, hogyan tudta Krisztus Istenként megaláznia Magát annyira, hogy meghaljon a keresztfán, ezért értelmetlen ezen spekulálni. Minden, amit tehetünk nem más, mint elfogadni a tényeket, amint a Biblia elénk tárja. Ha az olvasó túl nehéznek tartja összeegyeztetni a Biblia egyes kijelentéseit Krisztus természetével kapcsolatosan, emlékezzen arra, hogy lehetetlen ezt a dolgot olyan kifejezésekkel elmondani, amelyet a véges emberi elme teljesen megértene.

Amennyire természetellenes a pogányokat beoltani Izrael egészséges törzsébe, ugyanúgy sok isteni megoldás egy paradox megértésünk számára.

Más bibliaversek, amelyeket a tanulmányozás során olvasni fogunk, be fogják mutatni Krisztus emberi természetét, és hogy mit jelent ez számunkra. Olvastuk már, hogy „*az Ige testté lett*”, és most olvasni fogjuk, mit mondott Pál apostol Krisztus testének természetéről: „*Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az Ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhóztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem lélek szerint*” (Róm 8:3-4).

Egy kis racionalitás elegendő a megértéshez. Ha Krisztus magára vette az emberi természet hasonlatosságát, hogy megváltsa az embert, akkor a bűnös ember természetét kellett felvennie, mert a bűnös embert jött megváltani. A halálnak nem lett volna hatalma a bűntelen ember felett, mint Ádám volt Édenben, és nem lett volna hatalma Krisztus felett sem, ha nem vette volna magára mindnyájunk vétkét. Mi több, az a tény, hogy Krisztus magára vette a bűnös természetet, tehát nem egy bűntelen lény természetét, hanem egy bűnös ember természetét – ami azt jelenti, hogy az az emberi természet, amit Krisztus magára vett, rendelkezett mindazokkal a gyengeségekkel és bűnös hajlamokkal, amely rabságban tartja az elesett emberi természetet is – világossá válik abból a kijelentésből, miszerint Ő „*Dávid magvából való volt test szerint*” (Róm 1:3). Dávid rendelkezett az emberi természet minden szenvedélyével. Azt mondta saját magáról: „*Ímé én vétékben fogantattam, és bűnben melengetett engem anyám.*” (Zsolt 51:7).

A Zsidókhoz írt levél jelentése nagyon világos: „*Mert nyilván nem anyalokat karolt fel, hanem az Ábrahám magvát karolta fel. Annakokáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könnyörülő legyen és hív főpap az Isten előtt való dolgokban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért. Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.*” (Zsid 2:16-18).

Ha Ő mindenben hasonlatossá tétetett testvéreihez, akkor el kellett szenvednie minden gyengeségüket, és ki lett téve mindazoknak a kísértéseknek, mint a testvérei. Még két bibliavers, amely alátámasztja ezt a kijelentést, elegendő bizonyíték lesz.

Olvassuk először 2Kor 5:21: „*Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*”.

Ez a kijelentés sokkal erőteljesebb, mint az, hogy Ő a „*bűn testének hasonlatosságában*” tétetett. Ő bűnné tétetett. Itt ugyanazt a rejtélyt látjuk, mint azt, hogy Isten Fiának meg kellett halnia. Az Isten hibátlan Báránya, aki nem ismert bűnt, bűnné tétetett. Bűntelen, Aki nem számított bűnösnek, de mégis magára vette a bűnös természetet. Ő bűnné tétetett, hogy mi igazzá tétessünk.

Ezért mondta Pál apostol a galatabelieknek, hogy: „*kibocsátotta Isten az ő Fiát, aki asszonytól lett, aki törvény alatt lett, hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot*” (Gal 4:4-5).

„*Mert amennyiben szenvedett, ő maga is megkísértetvén, segíthet azokon, akik megkísértetnek.*”; „*Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkiben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.*” (Zsid 2:18; 4:15-16)

Még egy észrevétel, és utána megtanulhatjuk az egész leckét, amelyet meg kellene tanulnunk abból a tényből, hogy „*az Ige testté lett, és lakozék közöttünk*”. Hogyan lehetséges, hogy Krisztus „*maga is körül van véve gyarlósággal*” (Zsid 5:2), és mégsem ismert bűnt? Az olvasók közül egyesek azt gondolhatják, hogy mi alábecsüljük Krisztus természetét, alászállítva Őt a bűnös ember szintjére. Ellenkezőleg, mi nem tettünk mást, minthogy magasztaltuk az áldott Megváltónk „*Isteni hatalmát*”, aki Ő maga önként ereszkedett le a bűnös ember szintjére, hogy felemelje az embert saját szeplőtlen tisztaságára, amelyet megtartott a legrosszabb körülmények között is. Az emberi természet csak elrejtette az isteni természetet, amely által Krisztus elválaszthatatlan kapcsolatban volt a láthatatlan Istennel, és amely több mint sikeresen tudott ellenállni a természet gyengeségeinek. Az egész élete a küzdelemről szólt. A teste az igazság ellenségétől ösztönözve bűnre kísértette, isteni természete azonban egyetlen pillanatra sem forralt egyetlen rossz gondolatot sem, és isteni ereje sem tétovázott egyetlen pillanatra sem. Elszenvedvén testben mindazt, amit ember elszenvedhet, Ő visszatért az Atya trónjához ugyanolyan tisztán, mint amikor elhagyta a mennyei udvarokat. Amikor a sírban feküdt a halál hatalmának alávetve, mégis lehetetlen volt a halálnak legyőznie, mert nem ismert bűnt.

De valaki mondhatná: „Magamra nézve semmi bátorítót nem látok ebben. Igaz, van egy példaképem, de nem követhetem, mert nem rendelkezem Krisztus hatalmával. Ő Isten volt akkor is, amikor a földön járt, és én csak ember vagyok”. De te is rendelkezhetsz ugyanazzal a hatalommal, amivel Ő bírt, ha te is akarod. „*Körül volt véve gyarlósággal*”, de nem vétkezett, mert Isten ereje folyamatosan Benne élt. Most olvassuk el Pál apostol ihletett szavait, és lássuk, milyen kiváltsággal rendelkezünk: „*Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, akiről nevezetik minden nemzetség, mennyen és földön, hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjetek az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vévén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy ekképpen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig.*” (Eféz 3:14-19).

Ki kérhetne ennél többet? Krisztus, akiben lakozott az Istenség egész teljessége testileg, szívünkben lakozhat, hogy mi is beteljesedhessünk Isten egész teljességével. Milyen csodálatos ígélet! Krisztus „*megindul gyarlóságainkon*”.

Ez azt jelenti, hogy mindent elszenvedett, amit a bűnös természet örökölhét. Ő mindent tud erről, és annyira közel kerül gyermekeihez, hogy bármi nyomja őket, ugyanazt érzi Ő is, és tudja, mennyi isteni erőre van szükség, hogy ellenállhassanak a bűnnek. Ha őszintén ellent akarunk állni az istentelenségnek és a világi kívánságoknak, akkor Ő kész és türelmetlen, hogy erőt adjon, „*feljebb, hogyanem kérni vagy elgondolni*” tudnánk azt. Minden hatalom, amely Krisztusban lakozott születése által, bennünk is lakozhat az Ő kegyelme által, mert Ő készségesen ránk árasztja.

Ezért a gyenge, fáradt és bűn alatt roskadozó lelkek merítsenek bátorságot, és jöjjenek „*bizalommal a kegyelem királyi székéhez*”, ahol bizonyosan kegyelmet találnak és segítséget a szükség idejében, mert ezt a szükségletet megérezte a Megváltónk is. Ő „*együtt érez gyarlóságainkkal*”.

Ha csupán 1800 évvel ezelőtt szenvedett volna, tarthatnánk attól, hogy elfelejtette néhány gyengeségünket. De nem! Azok a kísértések, amelyek téged nyomnak, Őt is érintik. Sebei állandóan elevenek, és Ő mindig él, hogy közbenjárjon érted.

Milyen csodálatos lehetőségekkel rendelkezik a keresztyény! A szentiségnek milyen magas fokára juthat! Függetlenül attól, hogy Sátán mennyire támadná kísértéseivel a leggyengébb pontjait, a keresztyény ott maradhat a Magasságos árnyékában, és betöltődhet Isten erejének teljességével. Ő, aki hatalmasabb Sátánnál, folyamatosan a keresztyény szívében lakhat; és így Sátán támadásait, mint egy erődítményből szemlélve, mondhatja: „*Mindenre van erőm Krisztus által, aki megerősít engem*”.

Fontos gyakorlati leckék

Nemcsak szép elmélet és üres tanítás úgy tekinteni Krisztusra, mint Istenre és Teremtőre. A Biblia minden tanítása gyakorlati hasznunkra szolgál, ezért ezzel a céllal kellene tanulmányoznunk azt. Nézzük először, milyen kapcsolat létezik e tanítás és az Isten törvényének központi parancsolata között! 1Móz 2:1-3 versek leírják a teremtéstörténet befejezését. „*És elvégeztetéék az ég és a föld, és azoknak minden serege. Mikor pedig elvégezé Isten hetednapon az ő munkáját, melyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala. És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt, mivelhogy azon szűnt vala meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett vala Isten.*” Ugyanezt a kifejezést találjuk a 2Móz 20:8-11 verseiben. Ezek a versek elmondják, - mint ahogy természetes is - hogy az, Aki teremtett, meg is pihent. Isten hat napon át munkálkodott, megteremtette a földet, megpihent a hetedik napon, és megszentelte azt. De már láttuk, hogy az Atya mindent Fia által teremtett, és Krisztus hozta létre mindazt, ami létezik. A következtetés elkerülhetetlen: Krisztus megpihent a hetedik napon a teremtés hatnapos munkája után, megáldva és megszentelve ezt a napot. Így a hetedik nap vitathatatlanul az Úr napja. Amikor Krisztus azt mondta a zsörtölődő farizeusoknak, hogy „*a szombatnak is Ura az embernek Fia*” (Mát 12:8), akkor kijelentette, hogy Ő az Úr e nap felett, amit ők formálisan tartottak meg, és ezt olyan szavak által fejezte ki, amelyek arra mutattak, hogy a szombatot Saját tekintélye különleges szimbólumának tekintett, ami azt bizonyította, hogy Ő nagyobb a templomnál. Így a hetedik nap a teremtés Isten által elkülönített emlékműve. A szombat a legtiszteletreméltóbb nap a többi nap közül, mivel az a különleges rendeltetése, hogy az ember elméjét Isten teremtői hatalmához irányítsa - az ember ezt az egyetlen bizonyítékot kapta, ami igazolja az Ő Istenségét. Amikor Krisztus azt mondta, hogy az ember Fia a szombatnak az Ura, akkor Ő magáénak mondta a Teremtő magas címét, melynek aktivitásáról tanúskodik ez a nap, mint egy emlékmű.

Mit fogunk felelni tehát arra a gyakran ismételt kijelentésre, miszerint Krisztus megváltoztatta a nyugalom napját a teremtés emléknapjáról egy olyan napra, aminek nincs ilyen jelentősége? Azt fogjuk válaszolni: „*Ha Krisztus megváltoztatta vagy megszüntette volna a szombatot, akkor olyasmit szüntetett volna meg,*

ami istensége mellett tanúskodik. Ha Krisztus eltörölte volna a szombatot, akkor nem fejezte volna be saját keze munkáját, és ezáltal önmaga ellen fordult volna. Az az ország pedig, amely magával meghasonlik, nem állhat meg”. De Krisztus nem tagadhatja meg Önmagát, ezért nem változtatott egyetlen jottát sem mindabból, amit Ő maga határozott meg, és az, ami bizonyítja Istenségét, méltóvá teszi Őt az imádatra minden pogány istenek felett. Ugyanolyan lehetetlen lett volna Krisztus számára megváltoztatni a szombatot, mint megváltoztatni azt az igazságot, hogy Ő minden dolgot hat nap alatt teremtett meg, és a hetedik napon megnyugodott.

A gyakran ismételt kijelentések, miszerint az Úr a Teremtő, azt a célt szolgálják, hogy állandó erőforrások legyenek az ember számára. Figyelemreméltó, ahogy a Kolossébeliekhez írt levél első fejezete egymáshoz kapcsolja a teremtést és a megváltást. Ahhoz, hogy teljesen megértsük a mondanivalóját, a 9. verstől a 19. versig fogjuk olvasni:

„Ezért amely naptól fogva ezeket hallottuk, mi sem szűnünk meg értetek imádkozni, és kérni, hogy beteljesedjete az ő akarátának megismerésével minden lelki bölcsességben és értelemben, hogy járjatok az Úrhoz méltóan, teljes tetszésére, minden jó cselekedettel gyümölcsöt terelve, és növekedjete Isten megismerésében, és hogy minden erővel megerősödjete dicsőségének hatalma szerint minden kitartásra és hosszútűrésre, örömmel. Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett minket a szentek örökségében való részvételre a világosságban, aki kiragadott minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fiának országába. Benne van a mi váltságunk, bűneink bocsánata, aki képe a láthatatlan Istennek, és minden teremtmény előtt született. Mert benne teremtett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak, ő a kezdet, elsőszülött a halottak közül, hogy mindenekben övé legyen az elsőség. Mert tetszett az Atyának, hogy benne lakozzék az egész teljesség.”

Nem véletlen, hogy az a csodálatos kijelentés, miszerint Krisztus a Teremtő, össze van kapcsolva azzal az állítással, hogy Benne van a megváltásunk. Amikor az apostol elmondja óhaját, hogy *„minden erővel megerősödjete dicsőségének hatalma szerint”*, akkor megérteti velünk, milyen hatalomról van szó. Amikor a sötétség hatalmából való szabadításunkról ír, akkor megértet velünk valamennyit a szabadító hatalmából. Bátorításul mondja el, hogy az egyház Feje minden dolog Teremtője, *„aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget”* (Zsid 1:3), hogy abban a biztos nyugalomban éljünk, hogy az, Aki fenntartja a világot, megvédi az Ő gyermekeit is.

Figyeljük meg a kapcsolatot Ézsaiás 40:26 versével! A fejezet bemutatja Krisztus csodálatos bölcsességét, Aki néven szólítja az ég minden seregét, helyükön tartva őket, az Ő ereje és hatalma által. Majd ezt kérdezi: *„Miért*

mondod Jákob és szólsz ekként Izrael: Elrejtetted az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem? Hát nem tudod-é és nem hallottad-é, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsessége!” Ellenkezőleg, „erőt ad a megfáradottnak, és az erőlen erejét megsokasítja”. Hatalma abban nyilvánul meg, hogy a nem létezőből teremt dolgokat, és ezért csodákat tud tenni az erőtlennel. Ő erővé alakítja át az erőtlenséget. Mindaz, ami elménkben tartja Krisztus teremtő hatalmát, lelki erőnk és bátorságunk megújítását szolgálja.

A szombatnak pont ez a célja. Olvassátok el a szombatról szóló 92. Zsoltárt! Az első négy verse így hangzik: „Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, oh Felséges! Hirdetni jó reggel a te kegyelmedet, és éjjelente a te hűséges voltodat. Tíz húrú hegedűvel és lanttal, hárfán való zengedezéssel. Mert megvidámítottál engem Uram a te cselekedetteddel, a te kezdednek műveiben örvendezem.”

Milyen kapcsolat létezik e versek és a szombat között? Pont az a tény, hogy a szombat a teremtés emlékműve. Az Úr azt mondta: „És adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és közöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12).

A zsoltáros Isten akarata szerint tartotta meg a szombatot, elmélkedve a teremtés felett, és az Úr által kinyilatkoztatott páratlan hatalmán és jóságán. Ezen elmélkedve, a zsoltáros megértette, hogy Isten, Aki olyan nagy dicsőséggel öltöztette a liliumokat, hogy meghaladta Salamon királyi dicsőségét, sokkal jobban törődik értelmes teremtményeivel. Felnézve az égre, amely Isten hatalmát és dicsőségét hirdette, és megértve, hogy a semmiből lett megteremtve, az a bátorító gondolat jutott eszébe, hogy ugyanaz a hatalom munkálkodni fog benne is, és megszabadítja az emberi tehetetlenségből. A zsoltáros örült, és gyönyörködött Isten keze munkáján. Isten hatalmának ismerete, amelyet a teremtés feletti elmélkedés által szerzett meg, bátorsággal töltötte el, amikor megértette, hogy ugyanazon hatalom áll rendelkezésére. Hit által kapta meg ezt az erőt, mely által sok győzelmet aratott. Pont ez a szombat célja, hogy Isten megmentő ismeretét hozza el az embernek.

A legelfogadottabb érv a következő: 1.) Az Istenbe vetett hit az Ő hatalmának megismeréséből születik. Az Iránta való bizalmatlanság magában foglalja az Ő képességének semmibevételét, hogy teljesíteni tudja ígéreteit. Istenbe vetett hitünknek egyenes arányban kell lennie az Ő hatalmáról szerzett valós ismeretünkkel. 2.) Isten teremtett világának értelmes szemlélése segít egy igazi koncepció kialakításában az Ő hatalmáról, mert az „Ő örökkévaló hatalma és Istensége, a világ teremtésétől fogva alkotásaiból megérthető.” (Róm 1:20). 3.) „A győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Ján 5:4) Mivel a hit az Isten hatalmának megismeréséből származik, az Ő Igéjéből és a teremtett dolgaiból, ezért Isten keze munkája által van a győzelmünk. Azáltal, ha értelmes módon

szemléljük a szombatot, amely a teremtés emlékműve, akkor ez egy frissítő forrássá válik a keresztyén számára a küzdelme során.

Ezékiel 20:12 versnek is ugyanez az értelme: „És *adám* nékik *szombataimat* is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20:12). Tehát, tudva azt, hogy Isten akarata a mi megszentelődésünk (1Thess 4:3; 5:23-24), a szombat jelentősége arra tanít minket, hogy Isten hatalma viszi véghez ezt a megszentelődést az életünkben. Ugyanaz a hatalom, amely által Isten teremtette a világokat, szükséges azok megszentelődéséhez, akik Hozzá kiáltanak. Minden biztonnal, amikor ez a gondolat teljes elfogadást nyer, az őszinte lélek számára örömet és vigasztalást hoz az Úrban. Ebben a világosságban értékelni tudjuk Ézsaiás 58:13,14 verseit: „*Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgadoit nem tévén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: akkor gyönyörűséged lesz az Úrban.*” Ezáltal a szombat a hitünk nagy támaszává válik, amely felemeli a lelket Isten trónjának magaslatára, hogy a Vele való kapcsolat állandó legyen.

Néhány szóban összefoglalva a következőket tudjuk mondani: Az Úr örökkévaló hatalma és istensége megnyilatkozik a teremtésben. (Róm 1:20). A teremtő képesség Isten hatalmáról tesz bizonyosságot. Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre. (Róm 1:16). Az evangélium kinyilatkoztatja azt a hatalmat, amely által létrejöttek a világok, és amely most az emberek megmentéséért munkálkodik. Mindkét esetben ugyanarról a hatalomról van szó.

Ezen nagy igazságok fényében nincs helye annak az ellentmondásnak, hogy a megváltás nagyobb a teremtésnél; mert a megváltás teremtést jelent. (Lásd 2Kor 5:17, Efész 4:24)

A megváltó hatalom egyenlő a teremtő hatalommal. Isten megváltó hatalma az a hatalom, amely képes megszabadítani az embert az értéktelen mi-voltától, és olyanná tenni, hogy az egész örökkévalóságon át Isten kegyelmének dicsőségét szolgálja. „*Annakokáért, akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják neki lelküket, mint hű teremtőnek, jót cselekedvén.*” (1Pét 4:19)

Krisztus a törvényhozó

„Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket.” (Ésa 33:22). Most tekintsünk Krisztusra egy másik minőségben, amely természetes módon a Teremtő mivoltából származik, mert annak, Aki teremt, minden bizonnyal gyakorolnia is kell autoritását és ellenőrzését afelett, amit teremtett. János 5:22,23 versekben Jézus Krisztus azt mondta: „Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát”. Krisztus nemcsak a teremtésben képviseli az Atyát, hanem a törvényhozásban és annak végrehajtásában is. Néhány bibliavers elegendő lesz ennek alátámasztásához. Mózes negyedik könyvében 21:4-6 versekben olvassuk egy incidensnek a részletét, amely Izraellel történt a pusztában. „És elindulának a Hór hegyétől a Veres tengerhez vívó úton, hogy megkerüljék Edom földét. És a népnek lelke megkeseredék út közben. És szóla a nép Isten ellen és Mózes ellen.” A nép Mózes és Isten ellen zúgolódott pusztai vándorlásuk miatt, mondván: „Miért hoztatok ki minket a pusztába?” Úgy ítélték, hogy rossz vezetőjük van, amiért is kígyók marták meg őket. Most olvassuk el Pál apostol szavait ugyanerről az eseményről: „Se Krisztust ne kísértjük, amint közülük kísértették némelyek, és elveszének a kígyók miatt.” (1Kor 10:7). Vajon mit jelentsen ez? Hogy Krisztus volt a vezető, Aki ellen zúgolódtak. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy amikor Mózes inkább az Izraellel való közösséget választotta, és „tiltakozott, hogy a fáraó leánya fiának mondják”, „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát”. (Zsid 11:26). Olvassátok el 1Kor 10:4 versét, ahol Pál apostol azt mondta, hogy atyáink „mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert ittak a lelki kősziklából, amely követte őket, ez a kőszikla pedig Krisztus volt”. Tehát Krisztus volt az, Aki kivezette Izraelt Egyiptomból.

A Zsidókhhoz írt levél harmadik fejezete ugyanezt a dolgot világítja meg. Azt olvassuk, hogy figyeljünk „hitvallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra”, aki hű volt házához, nem mint szolga, hanem mint Fiú a maga háza felett. (Zsid 3:1-6) Majd az apostol kijelenti, hogy mi vagyunk az Ő háza, ha a bizodalunkat mindvégig megtartjuk. Ezért a Szentlélek arra ösztönöz bennünket, hogy hallgassunk az Ő szavára, és ne keményítsük meg a szívünket, mint atyáink tették a

pusztában. (7-9 vers). „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig erősen megőrizzuk e mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket, mint az elkeseredéskor. Mert kik keseredtek el, amikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból? És kikre haragudott meg negyven esztendeig? Nemde azokra, akik vétkeztek, akiknek teste elhullott a pusztában?” (Zsid 3:14-17). Ezek a versek szintén Krisztust nevezik Izrael vezetőjének és parancsnokának a negyvenéves pusztai vándorlás alatt.

Ugyanerről olvashatunk Józsué 5:13-14 verseiben, amikor Józsué látott egy embert Jerikó mellett kivont karddal, akitől azt kérdezte: „közülüink való vagy-é, vagy ellenségeink közül?”, az ember így felelt: „Nem, mert én az Úr seregének fejedelme vagyok, most jöttem”. (Józ 5:13-15). Senki sem vonhatja kétségbe, hogy Krisztus volt Izrael igazi vezetője, bár láthatatlan volt. Mózes Izrael látható vezetője, látta Őt, Aki láthatatlan. Krisztus volt az, Aki felhatalmazta Mózeset, hogy szabadítsa ki népét. Most olvassuk el 2Móz 20:1-3 verseit:

„És szólá Isten mindezeket az ígéket, mondván; Én, az Úr, vagyok a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptomnak földéből, a szolgálat házából. Ne legyenek néked idegen Isteneid én előttem.” Ki mondta ezeket a szavakat? Az, aki kihozta őket Egyiptomból. Ki volt az a vezető, aki kihozta őket Egyiptomból? Krisztus volt! Ki volt az, aki a Sínai-hegyen a törvényeket adta? Krisztus volt, az Atya dicsőségének ragyogása és Lényének pontos képviselője, aki Isten megnyilatkozása az embernek. Ő volt mindennek Teremtője, Akire bízva lett az ítélet.

Ezt a nézőpontot más módon is be lehet bizonyítani: „Mert maga az Úr riadóval” jön el (1Thess 4:16). Hangja feltámasztja a sírokból a halottakat. (Ján 5:28-29). „Az Úr a magasságból harsog, és az Ő szent lakhelyéről dörög, harsanva harsog az ő házára, riogatva kiált, mint a szőlőtaposók, eföld minden lakosa ellen. Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, ő minden testnek ítélő bírója, a hitetleneket fegyverre veti, ezt mondja az Úr.” (Jer 25:30-31). Ha összehasonlítjuk Jel 19:11-21 verseivel, ahol Krisztus a mennyei seregek Vezérének, Isten Igéjének, királyok Királyának és uraknak Urának van bemutatva, Aki megtapossa a mindenható Isten borsajtóját, és megsemmisíti a gonoszokat, akkor látjuk, hogy Krisztus az, aki harsog a föld összes lakója ellen, amikor ellentétben áll a nemzetekkel. Jóel próféta hozzáteszi: „Az Úr pedig megharsan a Sionról és megzendül Jeruzsálemből, és megrendülnek az egek és a föld.” (Jóel 3:16).

Ezekből a bibliaversekből - amelyekhez természetesen másokat is hozzátehetnénk - megtudjuk, hogy amikor az Úr másodszor eljön, hogy megszabadítsa népét, akkor megrázza az eget és a földet. „Inogva meginog a föld, miként a részeg, és meglódul, mint kaliba” (Ésa 24:20), és „az egek ropogva elmúlnak” (2Pét 3:10). Most olvassuk el Zsid 12:25-26 verseit: „Vigyázzatok, meg ne vessétek azt, aki szól; mert ha azok meg nem menekültek, akik a földön szólót megvetették, sokkal

kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki mennyekből vagyon, kinek szava akkor megrendítette a földet, most pedig ígéretet tesz mondván: *Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is*". A sínai törvényadáskor a szó megrázta a földet (2Mó 19:18-20; Zsid 12:18-20), és ez olyan borzalmas esemény volt, amilyen hasonló nem volt addig, és nem is lesz mindaddig, míg az Úr el nem jön a mennyei angyalokkal, hogy megszabadítsa népét. De figyeljük meg, hogy ugyanaz a hang, amely Krisztus második eljövetelekor megrázza a földet, megrendíti az eget is. Láttuk azt is, hogy ez Krisztus hangja, amely olyan erősséggel hangzik majd, hogy megrázza az eget és a földet, a nemzetekkel való pereskedése alatt. Ezzel bebizonyosodott, hogy Krisztus hangja volt az, amely a Sínai-hegyen kihirdette a Tízparancsolatot. Ez egy természetes következtetés, amelyet levonhatunk abból is, hogy Krisztus a Teremtő, Aki megalapította a szombatot, a nyugalomnapját.

Az a tény, hogy Krisztus a Szentháromsághoz tartozik, és rendelkezik az Istenség minden jellemzőivel, és minden tekintetben egyenlő az Atyával, mint Törvényhozó és Teremtő, Ő az egyetlen létező hatalom, amely lehetővé teszi a megváltást. Krisztus meghalt, „*hogy minket Istenhez vezéreljen*” (1Pét 3:18).

Ha egy hiányozna azokból a jellemzőkből, amelyek Őt egyenlővé teszik Istennel, akkor nem vezethetne Istenhez bennünket. Ha Krisztusnak nem lenne Isteni mivolta, akkor csupán emberi áldozatáról beszélhetnénk, amely semmit sem számítana, még akkor sem, ha elfogadnánk, hogy Krisztus az univerzum legintelligensebb teremtett lény volt. Ebben az esetben nem lenne csak a törvénynek alávetett alanya, Aki nem tudna többet tenni, minthogy teljesíti kötelességét. Nem rendelkezne olyan igazsággal, amelyet másokkal megoszthatna. Végtelen különbség van a legnagyobb teremtett angyal és Isten között. Ezért a leghatalmasabb angyal sem tudná felemelni az elesett embert, hogy isteni természet részesévé tegye. Az angyalok képesek szolgálni, de csak Isten tud megváltani. Hála az Istennek, hogy megmenthet „*a Krisztus Jézusban való váltság által*”, Akiben „*lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg*”, Aki képes teljesen megváltani mindazokat, akik Általa jönnek Istenhez.

Ez az igazság segít jobban megértenünk azt, hogy miért nevezik Krisztust Isten Igéjének. Ő az, Aki által az emberek megismerhetik Isteni akaratát és erejét. Ő az Istenség kivetítése és megnyilatkozása. Tetszett az Atyának, hogy Krisztusban lakozzék az Istenség egész teljessége, ezért az Atyja nem kerülhet egy másodlagos helyre, mint egyesek gondolják, amikor magasztalják Krisztust, mint Teremtőt és Törvényadót, mert az Atya dicsősége a Fia által ragyog. Mivel az Atya csak Fián keresztül nyilatkoztatja ki magát, nyilvánvaló, hogy azok, akik nem magasztalják Krisztust, nem tisztelik megfelelően Istent. Krisztus maga mondta: „*mindenki úgy tisztelje a Fiút, miként tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát, aki küldte őt*” (Ján 5:23).

Sokan kérdezik, hogyan lehet Krisztus Közbenjáró ember és Isten között, miközben Ő maga a Törvényadó? Nem fogjuk magyarázni, hogyan lehetséges ez, de elfogadjuk a Biblia bizonyágtételét úgy, amint van, amely megerősíti a megváltásról szóló tanítását. A bűnös teljes bűnbocsánata bizonyosságának alapja az, hogy maga a Törvényadó, Aki ellen a bűnös fellázadt, és Aki ellen dacolt, Önmagát adta érte. Vajon hogyan kételkedhet valaki Isten céljának őszinteségében, vagy a teljes jóakarátában, amikor Önmagát adta a bűnös megmentéséért? Senki se gondolja, hogy az Atya és a Fiú el voltak választva ezáltal. Ők akkor is egyek voltak, mint mindig. Békesség tanácsa volt kettőjük között (*Zak 6:12-13*), és a Fiú akkor is az Atya kebelén volt, amikor a földön járt. A szeretetnek milyen csodálatos megnyilvánulása! Az ártatlan szenvedett a bűnösökért, az Igaz a nem igazakért! A Teremtő a teremtményekért, a Törvényadó a törvénytaposókért; a Király azokért, akik Ellene lázadtak. Mivel Isten az „ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, *mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?*” (*Róm 8:32*). A végtelen szeretet nem tudna jobban megnyilatkozni. Isten jogosan felteheti a kérdést: „*Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; amit meg nem tettem vele?*” (*Ésa 5:4*).

Isten igazsága

„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” (Mát 6:33). Jézus azt mondta, hogy Isten igazsága az egyetlen dolog, amit keresnünk kell ebben az életben. Az élelem és a ruházat egészen kicsi dolgok ehhez képest. Isten megsokasítja azokat, ezért ne aggodalmaskodjunk. Az életünk egyetlen céljának Isten országa és az ő igazsága keresésének kellene lennie.

1Kor 1:30 versben azt olvassuk, hogy Krisztus igazságul és bölcsességül lett értünk. Mivel Krisztus Isten bölcsessége, és Benne lakik az Istenség egész teljessége testileg, ezért nyilvánvaló, hogy a nekünk felkínált igazság az Isten igazsága. Vizsgáljuk meg, miről szól ez az igazság!

119. Zsoltár 172. versében a zsoltáros azt mondta Istennek: „Nyelvem a te beszédedről énekel, mert minden parancsolatod igaz.” (Zsolt 119:172).

A parancsolatok igazság, nem absztrakt módon, hanem ez Isten igazsága. Bizonyítékul olvassátok el az alábbiakat: „Emeljétek az égre szemeiteket, és nézzetek a földre ide alá, mert az eget mint a füst elfogynak, és a föld, mint a ruha megavul, és lakosai hasonlóképp elvesznek; de szabadításom örökre megmarad, és igazságom meg nem romol. Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép kinek szívében van törvényem! Ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek!” (Ésa 51:6-7).

Mit tudunk meg ezekből a versekből? Hogy azok ismerik Isten igazságát, akiknek szívében van az Ő törvénye, és ez a törvény Isten igazsága. A következő bibliaversek újra bizonyítják ezt: „Minden igazságtalanság bűn.” (1Ján 5:17). „Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenéget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység.” (1Ján 3:4).

A bűn a törvénytelenység, és ugyanakkor igazságtalanság is, ezért a bűn és az igazságtalanság egy és ugyanaz. De ha az igazságtalanság a törvénytelenység, akkor az igazság nem lehet más, mint a törvény iránti engedelmesség. Matematikai képletben helyezve a mondatokat, ezt kapjuk: igazságtalanság = bűn (1Ján 5:17), törvénytelenység = bűn (1Ján 3:4).

Az axióma törvénye szerint – miszerint, ha két különböző dolog külön-külön egyenlő egy harmadikkal, akkor azt jelenti, hogy a kettő egyenlő

- az igazágtalanság = törvényteleniséggel. Ez egy negatív egyenlet. Ugyanez, pozitív formában ezt eredményezné: Igazság = törvény iránti engedelmesség. Melyik az a törvény, amely engedelmeskedik az igazságnak, és nem engedelmeskedik a bűnnek? Az a törvény, amelyik kijelenti „*Ne kívánd*”, mert Pál apostol kijelenti, hogy ez a törvény meggyőzte őt a bűn tekintetében. (Róm 7:7). Így a Tízparancsolat törvénye nem más, mint Isten igazságának mércéje. Mivel Isten törvénye igazság is, azt jelenti, hogy ez Isten igazsága. Ezenkívül nincs más igazság.

Mivel a törvény Isten igazsága - az Ő jellemének kivetítése -, ezért könnyen megérthetjük, hogy az ember fődolga az Isten félelme és az Ő parancsolatainak megtartása. (Préd 12:13). Senki se gondolja, hogy végezetül a feladata a Tízparancsolat betű szerinti szigorú megtartására korlátozódik, mert jelentésük sokkal mélyebb.

„*A törvény lelki*”, és egy nagyobb megértést feltételez, „ *mivelhogy lelki képpen ítéltetnek meg*” (1Kor 2:14). A törvény mélységeit és magasságait csak azok érthetik meg, akik istenfélelemmel elmélkedtek felette. Néhány bibliavers elég lesz, hogy megmutassa a törvény mélységét és magasságát.

A Hegyi beszédben Jézus Krisztus azt mondta: „*Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne ölj, mert aki öl, méltó az ítéltre. Én pedig azt mondom néktek, hogy mindaz, aki haragszik az ő atyjafiára ok nélkül, méltó az ítéltre: aki pedig azt mondja az ő atyjafiának: Ráka, méltó a főtörvényszékre: aki pedig ezt mondja, boldog, méltó a gyehenna tüzére*” (Mát 5:21-22). És: „*Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.*” (Mát 5:27-28).

Ez nem azt jelenti, hogy a „*Ne ölj*” és a „*Ne paráználkodjál*” parancsolatok tökéletlenek lennének, sem azt, hogy Isten most egy magasabb erkölcsi fokot kíván a keresztényektől, mint Izrael népétől. Ő ugyanazt kérte a mindenkori embertől. A Megváltó csak megmagyarázta ezeket a törvényeket, és rámutatott a lelki jellegükre. A farizeusok hallgatólagos vádjaikra, miszerint Ő semmibe veszi és aláássa az erkölcsi törvényeket, Jézus azt válaszolta, hogy nem azért jött, hogy a törvényeket eltörölje, hanem hogy megtartsa azokat. Majd megmagyarázta a törvény igazi értelmét, és bebizonyította, hogy ők semmibe veszik és engedetlenek a törvény iránt. Jézus rámutatott arra is, hogy egyetlen tekintettel, vagy gondolattal is lehet a törvényt áthágni, és a törvény megítéli a szív gondolatait és indítékait.

Ezáltal Krisztus nem egy új igazságot jelentett ki, hanem napvilágra hozott egy régi igazságot. A törvény ugyanazt jelentette, amikor kihirdette a Sínai-hegyen, mint akkor, amikor megmagyarázta Júdeában. Amikor a hangja megrázta a földet, Ő azt mondta: „*Ne ölj*”, azt akarta mondani: „*Ne gondoldj*

haragot a szívedben, ne engedj helyet az ellenségeskedésnek, sem a széthúzásnak, vagy a hazugságnak, vagy bármilyen más valaminek, ami hasonlít a gyilkossághoz”. Mindezek, és sok más is benne foglaltatik a „Ne ölj” szavakban.

Az Ószövetség ihletett szavai is erre tanítanak. Salamon megmutatta, hogy a törvény foglalkozik a látható és a nem látható dolgokkal is, ezért a következőket írta: „A dolgoknak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embernek fődolga! Mert minden cselekedetet az Isten ítéletre előhoz, minden titkos dologgal, akár jó, akár gonosz legyen az.” (Préd 12:15-16).

Az érv a következő: Az ítélet kiterjed minden titkos dologra. Isten törvénye az ítélet mércéje. Ez határozza meg minden cselekedet minőségét, akár jó, akár rossz; ezért Isten törvénye megtiltja a rosszat úgy gondolatban, mint cselekedetben. Tehát azt a következtetést vonhatjuk le, hogy Isten parancsolatainak megtartása az ember egyetlen kötelessége.

Vizsgáljuk meg az első parancsolatot! „Ne legyenek néked idegen Isteneid én előttem!” Pál apostol ír olyanokról, akiknek „istenük a hasuk”. De a falánkság és a mértéktelenség öngyilkosság; ezért az első parancsolat össze van kötve a hatodik parancsolattal. Mégis, ez nem csak ennyit jelent, mert az apostol elmondta, hogy a rossz kívánság és falánkság által áthágjuk az első és a második parancsolatot. Más szavakkal, a tizedik parancsolat összefüggésben van az elsővel; ezáltal azt találjuk, hogy a Tízparancsolat egy kör, amelynek átmérője olyan nagy, mint az univerzum, és magában foglalja minden teremtetett lény kötelezettségét. Röviden a Tízparancsolat Isten igazságának mércéje az örökkévalóságon át.

Mivel így állnak a dolgok, teljesen igaz ez a kijelentés: „A törvény cselekvői igazulnak meg”. A megigazulás feddhetetlenséget vagy igazságot jelent. Nyilvánvaló, hogy az, aki engedelmeskedik egy tökéletesen igaz törvénynek, igazzá fog válni. Isten akarata volt, hogy minden teremtetett lény így engedelmeskedjen; és ilyen módon a törvény életet adjon. (Róm 7:10)

De ahhoz, hogy valaki a „törvény cselekvőjének” számíttasson, az életének minden pillanatában meg kellene tartania az egész törvényt. Ha csak részben tartaná meg a törvényt, nem számíttatna törvénycselekvőnek. Szomorú, de az emberek között nincs egyetlen törvénycselekvő sem, mert úgy a zsidók, mint a pogányok „mindnyájan bűn alatt vannak, amint meg van írva: Nincs egy igaz sem, nincs, aki megértse, nincs, aki keresse Istent. Mindnyájan elhajlottak, valamennyien haszontalanokká lettek. Nincs, aki jót tegyen, nincs egyetlenegy sem.” (Róm 3:9-12). A törvény mindenkihez szól, aki benne foglaltatik; és az egész földön senki sincs, aki ki tudná vonni magát az ellene szóló törvény kárhoztatásától. Ezért „minden száj elnémul, és az egész világ Isten ítélete alá essék.” (19. v.), „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül. (23. v.).

Ezért annak ellenére „azok fognak megigazulni, akik a törvényt betöltik” (13.

v.), egyértelmű az is, hogy „a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelőtte, mert a bűn ismerete a törvény által vagyon” (20. v.). Bár a törvény „szent és jó”, nem tudja megigazítani a bűnöst. Más szavakkal, az igaz törvény nem tudja büntetlennek nyilvánítani annak áthágóját. Az a törvény, amely megigazítana egy elesett embert, nem lenne más, mint egy elesett törvény. A törvényt nem vethetjük meg, amiért nem igazítja meg a bűnöst. Ellenkezőleg, magasztalni kellene azt. Az a tény, hogy a törvény nem nyilvánítja igaznak a bűnöst - azaz nem jelenti ki, hogy az emberek megtartották a törvényt, miközben áthágták azt - elegendő bizonyíték, hogy a törvény jó. Az emberek megbecsülik azokat a földi bírakat, akik nem korrumpálhatóak, akiket nem lehet lefizetni, és nem mondják igaznak a vétkeket. Természetesen, nekik becsülniük kell Isten törvényét, amely nem fogadja el a hamis tanúzást. Ez a tökéletes igazság kényszerítve van kijelenteni azt a szomorú tény, hogy Ádám nemzetségéből egyetlen ember sem teljesítette a törvény kívánalmait.

Sőt az a tény, hogy a törvény megtartása az ember alapvető kötelessége, megmutatja, hogy amikor valaki egyetlen törvény ellen vét, az egész törvényt megrontja. Minden parancsolat értelme olyan tág - mivel az egész törvény lelki -, hogy egyetlen angyal sem tehet többet az egyszerű engedelmességnél. Sőt, mivel a törvény Isten igazsága - az Ő jellemének kivetítése - és mivel az Ő jellege nem lehet más, mint amilyen a törvény, az következik, hogy maga Isten nem lehet jobb, mint a Törvényében megkövetelt jóság mércéje. Nem lehet jobb, mint amilyen, és a törvény megmutatja, milyen Ő. Akkor remélheti-e a bűnös, aki csak egyetlen pontban vétkezett, hogy jóságot adhat még pluszban, hogy kompenzálja vétkeket? Egy ilyen ember a lehetetlenre vállalkozik, és pedig arra, hogy jobb legyen, mint Isten.

De az emberek nem csak egy parancsolat ellen vétkeztek, hanem az összes ellen. „Mindnyájan elhajoltak, egyetemben haszontalanokká lettek, nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is.” Sőt, lehetetlen az elesett ember számára, hogy meggyengült ereje által egyetlen tökéletes dolgot megtegyen. Ennek a kijelentésnek nincs szüksége további bizonyítékra, mint annak a megerősítésére, hogy a törvény Isten igazságának mércéje. Minden bizonnyal egy ember sem annyira szemtelen, hogy kijelentse, hogy életének minden cselekedete olyan volt vagy olyan lesz, mint Isten cselekedete. A zsolotárossal együtt mindnyájunknak el kell mondanunk: „feletted való jóm nincsen” (Zsolt 16:2).

A Szentírás nyilvánvalóan jelenti ezt a tény. Krisztus, Aki „nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert magától is tudta, mi volt az emberben” (Ján 2:25), azt mondta: „Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, telhetetlenségek, gonoszságok, álnokság, szemérmertlenség, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság: mindezek a gonoszságok belülről jönnek ki, és megfertőztetik az embert.” (Márk 7:21-23).

Más szavakkal, könnyebb tenni a rosszat, mint a jót, és az ember természetesen a rosszat teszi. A rossz a belsőben lakik, és a lényének része. Ezért Pál apostol azt mondta: „*Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. Akik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.*” (Róm 8:7-8). „*Mert a test a lélek ellen törekedik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.*” (Gal 5:17). Mivel a rossz az emberi természet része, amelyet minden ember örököl az elődei hosszú sorától, ezért nagyon világos, hogy minden belőle származó igazság olyan, „*mint a megfertőztetett ruha*” (Ésa 64:5), amikor összevetjük Isten igazságának folt nélküli ruhájával.

A Megváltó a következő szavakkal mondta el, mennyire lehetetlen, hogy egy bűnös szívből jó cselekedetek származzanak: „*Mert minden fa az ő tulajdon gyümölcséről ismertetik meg: mert a tövisről nem szednek fügét, sem a szederindáról nem szednek szőlőt. A jó ember az ő szívének jó kincseiből hoz elő jót; és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincseiből hoz elő gonoszt: mert a szívnek teljességéből szól a szája.*” (Luk 6:44-45). Ez azt jelenti, hogy az ember nem tehet jót addig, míg előbb ő maga nem lesz jó. Ezért a bűnös emberek jó cselekedetei nem igazíthatják meg őket, hanem ellenkezőleg, mivel ezek a cselekedetek rossz szívből származnak, hozzá adódnak bűnösségükhöz. A rossz csak rossz szívből származhat, és a megsokasított rossz nem jó cselekedet; ezért értelmetlen dolog, hogy a bűnös ember saját erőfeszítései által akarjon igaznak lenni. Előbb igazzá kell tétetnie, hogy képes legyen megtenni a jót, amit követelnek tőle, és amit önmagától tenni akar.

Tehát a helyzet a következő: 1.) Isten törvénye az abszolút igazság; és mindazok, akik belépnek a mennyeknek országába, teljesen meg kell tartaniuk azt. 2.) De a törvény nem adhat igazságot egyetlen embernek sem, mert mindnyájan bűnösök vagyunk, és képtelenek megfelelni mindannak, amit a törvény követel. Mindegy, hogy mennyire őszintén és buzgón dolgozna egy ember, tevékenységével nem érheti el a Tízparancsolat mércéjét. Ez a mérce túl magas számára, hogy elérje; ezért nem számíttatik igaznak a törvény megtartása által, „*Annakokáért a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg öelötte*”. Milyen siralmas állapot! Rendelkezünk kell a törvény igazságával, különben nem léphetünk be a mennyeknek országába, de a törvény egyetlen embernek sem tud igazságot adni. A legállhatatosabb és a legenergikusabb erőfeszítéseink által sem nyerhetjük a szentségének legkisebb részét sem, de anélkül senki sem láthatja Istent.

Kicsoda üdvözülhet tehát? Léteznek egyáltalán igaz emberek? Igen, mert a Biblia ír róluk. Megemlíti Lótót, „*az igaz ember*”, majd kijelenti: „*Mondjátok az igaznak, hogy jól létszen dolga, mert cselekedeteik gyümölcsével élnek.*” (Ésa 5:11).

Tehát, lesznek igaz emberek, akik megkapják jutalmukat; és az utolsó na-

pokban létezni fog egy győző, igaz nép. „*Ama napon ez éneket éneklék Júda földén: Erős városunk van nékünk, szabadítását adta kőfal és bástya gyanánt! Nyissátok fel a kapukat, hogy bevonuljon az igaz nép, a hűség megőrzője.*” (Ésa 26:1-2). Dávid azt mondta: „*A törvény igaz*” (Zsolt 119:142). Nem csak igaz, hanem minden igazság lényege; következésképpen az a nép, amely megtartja az igazságot, olyan nép lesz, amely megtartja Isten törvényét. Ez a nép megcselekszi Isten akaratát, és bemennek a mennyeknek országába. (Mát 7:21).

Krisztus a mi igazságunk

A kérdés a következő: hogyan nyerhetjük el az igazságot, amely szükséges az Isten országába való bemenetelhez? Az evangélium nagy munkája válaszol erre a kérdésre. Tanulmányozzunk először egy példázatot a megigazulásról, azaz a tulajdonított igazságról! A cselekedetek jobban megértetik velünk az elméletet. A példázatot Lukács 18:9-14 verseiben találjuk meg:

„Némelyeknek pedig, kik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többi-eket semmibe sem vették, ezt a példázatot is mondá: Két ember méne fel a templomba imádkozni; az egyik farizeus, és a másik vámszedő. A farizeus megállván, ily módon imádkozék magában: Isten! Hálaikat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek, ragadozók, hamisak, paráznák, vagy mint én e vámszedő is. Bőjtölök kétszer egy héten; dézsmát adok mindenből, amit szerzek. A vámszedő pedig távol állván, még szemeit sem akarja vala az égre emelni, hanem veri vala mellét, mondván: Isten légy irgalmas nékem bűnösnek! Mondom néktek, ez megigazulva méne alá az ő házához, inkább hogynem amaz; mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Ezen példázat megmutatja, hogyan igazulhatunk meg. A farizeusok nem tűntek el; napjainkban is sokan vannak, akik saját cselekedeteik által akarnak megigazulni. Azt gondolják, hogy igazak. Nem mindig dicsekszenek jóságukkal, de más módon mutatják, hogy saját igazságukban bíznak. Talán a farizeusok lelkülete - az a lelkület, amely jó cselekedeteivel akarja elnyerni Isten jóindulatát - ugyanolyan gyakran nyilatkozik meg a bűneikkel megterhelt úgynevezett keresztények között. Tudják, hogy vétkeztek, és elítélve érzik magukat. Siratják bűnös állapotukat, és keseregnek gyengeségeik miatt, de ennél tovább nem mennek. Ők nem beszélnek a nyilvánosság előtt, és sokszor nem mernek közeledni imában Istenhez. Miután súlyos bűnt követnek el, egy ideig nem imádkoznak, amíg a bűnösségük érzése nem tűnik el, vagy amíg azt nem képzelik, hogy jó viselkedésükkel jóvátették bűnüket. Milyen lelkület nyilvánul meg ilyenkor? Ugyanaz a farizeusi lelkület, akik lebegtetik igazságukat Isten előtt; akik nem jönnek Istenhez, ha nem támaszkodhatnak az elképzelt hamis igazságukra. Szeretnék elmondani az Istennek: *„Látod, milyen jó voltam az utóbbi néhány napban? Bizonyára most már elfogadsz engem”*.

De mi az eredmény? Az, aki saját igazságában bízott, tulajdonképpen nem bírt semmiféle igazsággal; míg az az ember, aki alázattal így imádkozott: „Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek” megigazult emberként ment haza. Krisztus azt mondta, hogy megigazulva távozott el, azaz igazzá tétetett.

Figyeljük meg, hogy a vámszedő többet tett annál, minthogy a bűnösségét siratta; ő irgalmat kért. Mi az irgalom? Egy korlátlan szívesség. Hajlandóság arra, hogy az ember jobb bánásmódban részesüljön, mint amilyent megérdemmel. A Bibliában a következőket olvassuk Istenről: „Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az Ő kegyelme az őt félők iránt.” (Zsolt 103:11). Ezzel a mércével bánik Isten velünk, jobban, mint megérdemelnénk, ha alázattal jövünk Hozzá, - olyan különbséggel, mint amilyen messze van az ég a földtől! Milyen értelemben bánik jobban velünk, mint megérdemelnénk? Olyan értelemben, hogy megtisztít bűneinktől, mert a következő versben azt olvassuk: „Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti el tőlünk a mi vétkeinket” (12. v.). A szeretett tanítvány azt mondta: „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól.” (1Ján 1:9).

Mikeás próféta 7:18-19 verseiben leírja, hogyan nyilvánul meg Isten irgalma: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi öröksége maradványát vétkeid? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban. Hozzánk térvén, könyörül rajtunk; eltávolítja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket.” (Mik 7:18-19). Most olvassuk el a Biblia kijelentését arról, hogyan tulajdonítja Isten nekünk az igazságát!

Pál apostol, miután bebizonyította, hogy mindnyájan vétkeztünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül, annyira, hogy a törvény cselekedetei által senki sem számít igaznak Előtte kijelenti, hogy: „Megigazulván ingyen az ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit az Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul, hit által, az ő véreben, hogy megmutassa az ő igazságát az előbb elkövetett bűnök elnézése miatt, az Isten hosszútűrésénél fogva, az ő igazságának megbizonyítására, a mostani időben, hogy igaz legyen ő és megigazítsa azt, aki a Jézus hitéből való.” (Róm 3:24-26).

„Megigazulunk ingyen” (fizetség nélkül, KJV). Lehetne másként? Miután a bűnös embert legnagyobb erőfeszítései semmiképp nem igazíthatják meg, nyilvánvaló, hogy csak ajándékba kaphat igazságot. Pál apostol Róm 5:17 versben leírta, hogy a megigazulást ajándékba kapjuk. „Mert ha egynek bűnesete miatt uralkodott a halál az egy által: sokkal inkább az életben uralkodnak az egy Jézus Krisztus által azok, kik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bővülködésében részesültek.” Mivel az igazság egy ajándék, az örök élet is az Isten ajándéka Jézus Krisztus, a mi Urunk által.

Isten rendelte Krisztust, hogy Átala legyen a bűnöknek bocsánata, és ez a bűnbocsánat az Ő igazságának megnyilvánulásából áll, „mivel a korábban elkö-

vetett bűnöket elnézte”. „Isten gazdag lévén irgalmasságban” (Ef 2:4), és gyönyörködik ebben az irgalmasságban, saját igazságával takarja be azt a bűnöst, aki hisz Jézusban, mint bűnei Helyettesítőjében. Minden bizonnal, ez egy nyereséges helyettesítés a bűnös számára, de nem veszteséges Isten számára sem, hiszen végtelen a szentségben, és ez a helyettesítés semmivel sem csökkenti azt.

A Rómabeliekhez írt levél 3:24-26 versei csupán más formában fejezik ki ugyanazt, amit olvastunk a 21,22 versekben, hogy a törvény cselekedeteiből egy test sem igazul meg. Pál apostol a következőket teszi hozzá: „*Most pedig törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták; Istennek igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazoknak, akik hisznek*”. Isten az Ő igazságát helyezi a hívőre; betakarja őt az igazságával, hogy bűne ne jelenjen meg többé. A bűnös, aki bűnbocsánatot nyert, a prófétával együtt elmondhatja:

„*Örvendezvén örvendezek az Úrban, örüljön lelkem az én Istenemben; mert az üdvnek ruháival öltöztetett fel engem, az igazság palástjával vett engem körül, mint vőlegény, aki pap módon ékíti fel magát, és mint menyasszony, aki felrakja ékességeit.*” (Ésa 61:10).

De mit mondhatunk arról, hogy „*törvény nélkül jelent meg az Istennek igazsága*”? Hogyan egyeztethető össze azzal a kijelentéssel, hogy a törvény Isten igazsága, ezért a törvény követelményein kívül nincs igazság? Nincs itt ellentmondás. Ez a folyamat nem veszi semmibe a törvényt. Figyeljünk nagyon! Ki adta a törvényt? Krisztus. Hogyan adta? Mint Olyan, akinek hatalma van, mint Isten. A törvény Krisztustól van ugyanúgy, mint az Atyától, amely az Ő jellemének igazságát jelenti ki. Ezért az igazság, amelyet Jézus Krisztusba vetett hit által nyerünk el, nem más, mint a törvényben foglalt igazság, amiről maga a törvény tesz bizonyosságot.

Az olvasó képzelje el, hogy a törvény egy elszánt tanú a bűnös ellen. A törvény nem tudja megváltoztatni a bűnöst, és nem nevezheti őt igaznak. Az elítélt bűnös teljes erejéből megkísérli, hogy a törvény által igazságot szerezzen, de minden próbálkozása hiábavaló. A törvényt nem lehet megvesztegetni sem vezekléssel vagy rejtett szándékú jó cselekedetekkel. De Krisztus, „telve kegyelemmel” és igazsággal, Magához hívja a bűnöst. Végül, amikor a bűnös tudatára ébredt a hiábavaló küzdelmének, hogy a törvény cselekedeteiből igazságot szerezzen, meghallja Krisztus hangját, és karjaiba veti magát. Krisztusban elrejtve a bűnöst betakarja az Ő igazságával, és ezáltal a Krisztusba vetett hit által elnyeri azt, amit saját erőfeszítései által nem tudott megszerezni. Most rendelkezik azzal az igazsággal, amit a törvény követel tőle, a valódi igazsággal, mert az igazság Forrásától nyerte el, arról a helyről, ahonnan származik a törvény. A törvény pedig bizonyosságot tesz az igazság valódiságáról. A törvény kijelenti, hogy mindaddig, amíg megőrzi ezt az igazságot, az ember megállhat a mennyei

törvényszék előtt, és megvédheti magát vádlói előtt. Tehát a törvény bizonyítani fogja, hogy ő egy igaz ember. Az igazsággal, ami „*a Krisztusban való hit által Istentől való igazság a hit alapján*” (Fil 3:9). Pál apostol biztonságban érezte magát Krisztus napján.

Ebben a tranzakcióban nem lehet hibázni. Isten igaz, és ugyanakkor Ő igazítja meg mindazokat, akik hisznek Jézusban. Benne lakozik az Istenség egész teljessége; Ő mindenben egyenlő az Atyával, minden Isteni jellemzőben. Következésképpen a Benne lévő megváltás – az a hatalom, amely által visszahozza az elveszett embert – végtelen. Az ember lázadása megnyilvánul úgy a Fiú ellen, mint az Atya ellen is, hiszen mindketten egyek. Ezért, amikor Krisztus odaadta magát váltságul a mi bűneinkért, az Úr volt az, aki szenvedett azokért, akik Ellene lázadtak. Az, akit az igazságtalanság ért, elnézte a támadók lázadását. Egyetlen szkeptikus sem tagadhatja, hogy az embernek jogában áll megbocsátani az ellene elkövetett sérelmeket. Akkor miért a sok vita, amikor Isten gyakorolja ugyanezt a jogot? Minden biztonnyal, ha Isten meg akarja bocsátani az Ellene elkövetett igazságtalanságot, megvan a joga hozzá, annál is inkább, mert Ő megvédi törvényének integritását, amikor aláveti magát annak a büntetésnek, amelyet a bűnösnek kellene elszenvednie. De az ártatlan szenved a bűnösért. Az ártatlan, aki szenvedett, önként adta magát, hogy megtehesse azt, amire szíve indította, nevezetesen, hogy elnézze az ellene, a mindenség Ura ellen elkövetett igazságtalanságot. Most olvassuk el Isten saját kijelentését, amelyet saját Nevéről mondott egy olyan helyzetben, amikor a legsúlyosabb megvetés érte Őt:

„Az Úr pedig leszálla felhőben, és ott állta övele, és nevének kiáltá az Urat. És az Úr elvonula öelötte és kiáltá: Az Úr, az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú. Aki irgalmas marad ezerziglgen; megbocsát hamisságot, vétket és bűnt; de nem hagyja a bűnöst büntetlenül.” (2Móz 34:5-7).

Ez Isten neve, a jelleme, amiben kinyilatkoztatja magát az embernek, a világosság, melynek fényében láttatni akarja Magát az emberrel. De mit akar mondani a „*nem hagyja a bűnöst büntetlenül*” kifejezés által? Ez a kijelentés tökéletes összhangban van hosszútűréseivel, és azzal a ténnyel, hogy az Ő jóságában megbocsátja népe törvénytelenységét. Igaz, hogy Isten megbünteti a törvényteleniséget. Nem lehet, hogy ezt ne tegye meg, és ugyanakkor igaz maradjon. De Ő ennél sokkal fontosabbat tesz. Eltávolítja a bűnt, és ezáltal a bűnös nem ítéltetik meg, hanem megigazul, és úgy kezelik, mint ha soha nem vétkezett volna.

Senki se keressen elégtelenséget az „*igazságban öltöztetett*” kifejezésben, mintha ez képmutatás lenne. Egyesek, akik nem értékelik az igazság ajándékát, azt mondják, hogy ők nem akarják az „*igazság ruháját*”, hanem azt az igazságot, amely ebből az életből fakad. Ezáltal lebecsülik Isten igazságát, amit Jézus

Krisztusba vetett hit által helyez mindazokra, akik hisznek Benne. Egyetértünk meglátásukkal mindaddig, amíg ezt tiltakozásból teszik a képmutatás és az erőtlenség ellen; de arra szeretném megkérni az olvasót, hogy tartsa észben a következőt: nagy különbség van aközött, hogy ki kit öltöztet igazságba. Ha magunk akarunk igazságba öltözni, csak egy szennyes ruhát fogunk viselni, bármilyen szépnek tűnne is. De ha Krisztus öltöztet bennünket, akkor azt nem lehet semmibe venni vagy elutasítani. Figyeljük meg Ézsaiás kifejezését: „Az igazság ruhájával öltöztetett engem”! Az igazság, amiben Krisztus felöltöztet minket, Isten jóváhagyását élvezzi; és ha Isten elégedett vele, minden bizonnyal az embernek nem kell keresnie egy jobbat helyette.

De most haladjunk tovább lépésről lépésre, és fedezzük fel, miben áll a nehézség! Zakariás 3:1-5 verseiben leírta a megoldást: „Azután megmutatá nékem Józsuát, a főpapot, aki az Úr angyala előtt állta, és a Sátánt, aki jobb keze felől állta, hogy vádolja őt. És monda az Úr a Sátánnak: Dorgálgjon meg téged az Úr, te Sátán; dorgálgjon meg téged az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é az? Józsuá pedig szennyes ruhába vala öltöztetve, és áll vala az angyal előtt. És szóla és monda az előtte állóknak, mondván: Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged! Azután mondám: Tegyenek fejére tiszta süveget! Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt, az Úrnak angyala pedig ott áll vala.”

Figyeljük meg, hogy az elolvasott bibliaszakaszban a szennyes ruha levétele egyenlő a törvénytelenység eltávolításával! Ebből megtudjuk, hogy amikor Krisztus fedez be minket saját igazságának ruhájával, biztos nem egy olyan ruhát ad, amivel takargassuk bűneinket, hanem eltávolítja tőlünk a bűnt. Ez azt mutatja, hogy a bűnbocsánat több mint formáság, több mint a mennyei megemlékezés könyvében való bejegyzés, hogy a bűn el lett törölve. A bűnök bocsánata egy tapintható valóság, ami életbevágóan hat az érintett egyénre. Tulajdonképpen a bűn eltávolítását jelenti, és ha a bűnös megtisztul bűneitől, megigazul, igazzá tétetik, és ezáltal egy jelentős változáson megy át. Valójában más ember lesz, mert Krisztusban megkapta az igazságot a bűnök eltörlése által. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.” (2Kor 5:17). Így a teljes bűnbocsánat magával hozza a legszebb és legcsodálatosabb változást, amit a Biblia újjászületésnek nevez, mert az ember nem lehet egy új teremtmény, csak újjászületés által. Ez jelenti az új, megtisztított szívet.

Az új szív szereti az igazságot, és gyűlöli a bűnt. Egy olyan szív, amely akarja, hogy vezetve legyen az igazság útján. Ugyanilyen szívet szeretett volna adni Isten Izraelnek, amikor azt mondta: „Vajha így maradna az ő szívéük, hogy félnének engem, és megtartanák minden parancsolatomat minden időben, hogy jól legyen dolguk nekik és az ő gyermekeiknek mindörökké.” (5Móz 5:29). Összefoglalva: ez egy olyan szív, amely megszabadult a bűn szeretetétől és a bűntudattól. De mi

készíti az embert arra, hogy őszintén akarja a bűnök bocsánatát? Csak a bűn gyűlölete, és az igazság utáni vágyakozás. Ezt a gyűlöletet és a vágyakozást a Szentlélek ébresztette benne.

A Szentlélek hadakozik minden emberrel, és megfeddi őket. Amikor elfogadják feddő szavát, mint Vigasztaló jelenik meg. Ugyanaz az alázatos készség, amely arra vezeti az embert, hogy elfogadja a Szentlélek feddő szavát, arra is készíti, hogy elfogadja a Lélek tanítását. Pál apostol kijelenti, hogy „*akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai*” (Róm 8:14).

Mi eredményezi a megigazulást, vagy a bűnbocsánatot? A hit, mert Pál apostol azt mondta: „*Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által*” (Róm 5:1). „*Istennel igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által mindazokhoz és mindazoknak, akik hisznek.*” (Róm 3:22) A hitnek gyakorlása tesz minden embert Isten gyermekévé. Pál apostol kijelenti, hogy „*mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által*” (Gal 3:26).

Pál apostol a Tituszhoz írt levelében kijelenti, hogy mindazok, akiknek bűnei megbocsáttattak, Isten fiaivá válnak. Az apostol először bemutatja az elcsúszott és bűnös állapotunkat, amelyben vagyunk, majd hozzáteszi:

„*De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvoltá és az emberekhez való szeretete megjelent, nem az igazságnak cselekedeteiből, amelyeket mi cselekedtünk, hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek furdója és a Szentlélek megújítása által, melyet kitöltött reánk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által; hogy az ő kegyelméből megigazulván, örökösök legyünk az örök élt reménysége szerint.*” (Tit 3:4-7). Vegyük észre, hogy csak azáltal leszünk örökösök, ha Krisztus megigazít kegyelme által. Korábban olvastuk Róm 3:24-25 versekből, hogy ezt a kegyelem általi megigazulást Jézus Krisztusba vetett hit által kapjuk meg. A Gal 3:26 verse kijelenti, hogy a Jézus Krisztusba vetett hit Isten gyermekeivé tesz bennünket.

Ezekből a bibliaversekből megérthetjük, hogy szó sem lehet arról a gondolatról, miszerint az embernek egy bizonyos próbán kell átmennie, és egy bizonyos fokú szentségre kell eljutnia, mielőtt Isten fiává fogadja őt. Isten elfogad, amint vagyunk. Ő nem a bennünk látott valamelyik dologért fogad el bennünket, hanem jó kedvéért, és azért, mert tudja, hogy isteni ereje mivé tud tenni bennünket. Csak amikor felismerjük Isten magasztos dicsőségét és szentségét, és azt, hogy Ő jön el hozzánk elesett és bűnös állapotunkban, hogy fiaivá és családja tagjává tegyen bennünket, csak akkor fogjuk értékelni a következő szavak igazi jelentését: „*Lássátok, milyen nagy szeretetet adott nékiünk az Atya, hogy Isten fiainak neveztetünk.*” (1Ján 3:1). Minden ember, aki részesült ebben a megtiszteltetésben, meg lesz tisztítva, és olyan tiszta lesz, mint Krisztus.

Isten nem azért fogad gyermekeivé bennünket, mert jók vagyunk, hanem azért, hogy jó emberré tegyen. Pál apostol azt mondta: „*De az Isten*

gazdag lévén irgalmasságában, az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, akik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített (élőkké tett) együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban: hogy megmutassa a következő időkből az ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban.” (Eféz 2:4-7). Majd hozzáteszi: „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez. Nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az ő alkotása vagyunk, teremtésén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (8-10. v.). Ez a bibliaszakasz kijelenti, hogy Isten már akkor szeretett minket, amikor még bűneinkben voltunk. Ő a Szentlelkét adja, hogy megelevenítsen Krisztusban, és ugyanaz a Lélek bizonyítja az Isteni családhoz való tartozásunkat. Ezáltal a Lélek örökbe fogad, mint új teremtmények Krisztusban, hogy azokban a jó cselekedetekben járjunk, amelyeket előre elkészített.

Istentől elfogadva

Sokan haboznak belépni az Isten szolgálatába, mert attól tartanak, hogy nem fogadja el őket. Mások, akik évek óta nyíltan követik Krisztust, még mindig kételkednek, hogy Isten elfogadja-e őket. Ezekért írok, és nem akarok spekulációk által hazudni nekik, hanem Isten Igéjének egyszerű bizonyosságát szeretném nyújtani nekik.

„Elfogad engem az Úr?” Egy másik kérdéssel fogok válaszolni. Megkapja az ember azt az árut, amit megvásárolt? Ha üzletben vásároltok, nem kapjátok meg azonnal az árut, miután fizettetek? Természetesen, hogy igen, ez nem kérdés. Az, hogy kifizetted az árut, nemcsak arra jogosít, hogy akarjad megkapni azt, hanem arra is, hogy alig várjad, hogy birtokba vehesd. Ha az érte fizetett ár nagy volt, annyira, hogy majdnem életedbe került, hogy összegyűjtsd a pénzt, akkor nem lehet kérdés, hogy nem kapod-e meg az árut, mihelyt kifizetted. Nyugtalan leszel, nehogy ne tudd kifizetni azt.

Most alkalmazzuk ezt az egyszerű illusztrációt a mindennapi életre, arra az esetre, amikor a bűnös Krisztushoz jön. Először is, Ő áron vett meg minket. *„Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsősétek azért az Isten a ti testetekben és lelketekben, amelyek az Istenéi”* (1Kor 6:19-20).

Az Ő vére volt az ár: *„ViseljeteK gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.”* (ApCsel 20:28) *„Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életektől; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen bárányn, a Krisztusén.”* (1Pét 1:18-19) *„Önmagát adta értünk”* (Tit 2:14), *„Önmagát adta a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint.”* (Gal 1:4).

Ő nem csak a bűnösök egyik rétegét vásárolta meg, hanem az egész világot. *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta.”* (Ján 3:16) *„És az a kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem, amelyet én adok a világ életéért.”* (Ján 6:51)

„Mert Krisztus, mikor még erőtelenekek valánk, a maga idejében meghalt a gonoszokért.”
„Az Isten pedig a hozzánk való szerelmét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus értünk meghalt.” (Róm 5:6,8)

A kifizetett ár végtelen nagy volt, ezért tudom, hogy Krisztus vágyakozik megkapni azt, amit megvásárolt. Ő teljes szívéből akarja megkapni, amit megvásárolt, és ami nélkül nem elégedett. (Lásd: Fil 2:6-8; Zsid 12:2; Ésa 53:11)

„De én nem vagyok méltó.” Ez azt jelenti, hogy te nem értél annyit, mint amennyit Krisztus fizetett érted, ezért attól félsz, hogy Krisztus elutasít. Akkor lenne értelme a félelmednek, ha a tranzakció nem történt volna meg, és az árát még nem fizette volna ki. Ha nem fogadna el azon az alapon, hogy te nem érsz annyit, mint amennyit fizetett érted, akkor nemcsak téged veszítene el, hanem az ár is hiábavaló volna, amit kifizetett érted. Ha az árut, amit ti vesztek meg, nem ér annyit, mint amennyit fizettetek érte, ti magatok sem követnétek el azt az ostobaságot, hogy kidobjátok. Inkább vissza szeretnétek vinni azt, hogy visszakapjátok a pénzt.

De esetünkben nem vetődik fel az érték kérdése. Amikor Krisztus a földön volt, hogy „megtekintse az árut”, nem volt szüksége arra, hogy valaki bizonyoságot tegyen egyetlen emberről sem, mert Ő maga tudta, mi van az emberben. (Ján 2:25). Tudatában volt, milyen az áru, és pontosan ismerte az értékét. Ő egyáltalán nem csalódik, amikor Hozzá mész, és felfedezi, hogy értéktelen vagy. Nem is kell gondolkodnod ezen, mert Ő ismerve az esetedet, elégedett volt a tranzakcióval, ezért nem kellene siránkoznod.

A legszebb dolog az összes közül az, hogy éppen azért vásárolt meg, mert nincs értéked. Gyakorlott Szeme nagy lehetőségeket látott benned, és nem az értéked miatt vásárolt meg, amit képviseltél vagy képviselsz most, hanem azért, amit kihozhat belőled. Ő azt mondja:

„Én, én vagyok, aki eltörölöm álnokságaidat önmagamért, és bűneidről nem emlékezem.” (Ésa 43:25). Nekünk nincs semmiféle igazságunk, ezért Ő megvásárolt, hogy Isten igazsága legyen Krisztusban. Pál apostol ezt írta: „Mert őbenne lakozik az Istenségnek egész teljessége testileg, és ti őbenne vagytok beteljesedve, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.” (Kol 2:9-10). Lássuk meg az egész folyamatot:

„Egykor mi mindnyájan ezek között forgolódtunk, követve testünk kívánságait, cselekedve a test és a gondolatok akaratát, és természet szerint (mindnyájan) haragnak fiaival valánk, mint egyebek is. De az Isten gazdag lévén irgalmasságban, az ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett, minket, kik meg voltunk halva a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!), és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban. Hogy megmutassa a következendő időkben az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van, Isten ajándéka ez;

nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék. Mert az Ő alkotása vagyunk, teremtetvén általa a Krisztus Jézusban jó cselekedetekre, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.” (Efész 2:3-10).

Mi az Ő „*kegyelme dicsőségének magasztalása*” kellene legyünk, viszont ez nem volna lehetséges, ha természetünknel fogva annyit érnénk, mint amennyit fizettek értünk. Ebben az esetben a tranzakcióban nem lenne semmiféle dicsőség, és Krisztus kegyelmének gazdagsága nem tudna megmutatkozni bennünk. De ha értéktelen mivoltunkban vásárol meg, és végül folt nélkül állít az Atya trónja elé, ez örök dicsőséget szerez neki. Akkor többé senki sem lesz értéktelen. Az örökkévalóságban a megszentelt seregek énekben egyesülnek dicsőítve Krisztust: „*Méltó vagy..., mert megöletté, és megváltottát minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből, és tettél minket a mi Istenünknek királyokká és papokká, és uralkodunk a földön... Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást.*” (Jel 5:9-10,12).

De bizonytal el kellene tüntetnünk magunkból minden kételkedést azzal kapcsolatban, hogy Isten elfogad bennünket. Ám nem ez történik. A hitetlenség rossz szíve kételkedésnek ad helyet. „Mindezt elhiszem, de..” Ezen a ponton állj meg! Ha valóban hiszel, ne mondd, hogy „de”! Amikor az emberek hozzá teszik a „de” szót hitük megvallásához, tulajdonképpen azt mondják: „Hiszek, de nem hiszek”. De te így folytatod: „Talán igazad van, de hallgass meg. Azt akartam mondani, hogy hiszem, amit olvastál a Bibliából, de szintén a Biblia jelenti ki, ha Isten gyermekei vagyunk, akkor rendelkezniünk kell a Lélek bizonyosságával, és ennek a bizonyásznak saját magunkban kell lennie; én pedig nem érzek semmilyen bizonyosságot, ezért nem hiszem, hogy Krisztusé vagyok.” Értem a problémádat, de lássuk, van-e megoldás rá.

Ami a kérdésed illeti, hogy te Krisztusé vagy-e, ezt te magad is eldöntheted. Láttad, milyen árat fizetett érted? Az a kérdés vetődik fel, hogy átadtad magadat Neki? Ha igen, akkor biztos lehetsz abban, hogy elfogadott. Ha nem vagy az Övé, ez csak azért van, mert nem adtad át magadat Neki, aki fizetett érted. Ezáltal becsapod Őt. Krisztus kijelenti: „*Egész napon kiterjesztettem kezeimet az engedetlenkedő és ellentmondó néphez.*” (Róm 10:21). Kér téged, hogy add át Neki, amit megvásárolt és kifizetett, bár te elutasítod, és vádolod Őt, hogy nem akar elfogadni téged. De ha szívből akartad, hogy gyermeke legyél, biztos lehetsz abban, hogy elfogadott.

Ha elhitted Szavait, de kételkedté, hogy elfogadott – mivel nem érzed szívedben a bizonyosságot – azt jelenti, hogy még mindig nem hiszel. Ha hinned, rendelkezned kell ezzel a bizonyossággal. Hallgasd meg a Szavát: „*Aki hisz a Fiúban, bizonyágtétele van önmagában. Aki nem hisz az Istennek, hazuggá tette őt; mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyosságot tett Isten az ő Fiáról.*”

(1Ján 5:10). Hinni a Fiúban csak azt jelenti, hinni az Ő szavában, és a Róla szóló bizonyágtételben.

„Aki hisz a Fiúban, bizonyágtétele van önmagában.” Nem lehet bizonyágtétele, míg nem hiszel, és amikor hiszel, megkapod. Hogy van ez? Az Isten szavába vetett hitből van a bizonyosság. Isten kijelenti: „A hit pedig a remélt dolgok felőli bizonyosság és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid 11:1).

Ha Istent hallanád hangosan mondani, hogy te az Ő fia vagy, akkor ezt elegendő bizonyágnak tartanád. Amikor Isten szól a Biblián keresztül, ugyanolyan, mintha hangosan beszélne; és hited a bizonyossága, hogy hallottad Őt, és hittél.

Ez egy olyan kérdés, amely különös figyelmet igényel. Olvassuk tovább, mit mond a Biblia! Elsősorban megtudjuk, hogy „mindnyájan Isten fiai vagyatok a Krisztus Jézusban való hit által” (Gal 3:26). Ez egy pozitív visszaigazolása annak, amit előbb mondtam a bizonyóságba vetett hitünkkel kapcsolatban. A hitünk Isten gyermekeivé tesz bennünket. De hogyan nyerjük el ezt a hitet? „Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Isten igéje által.” (Róm 10:17) De hogyan nyerhetjük el az Isten szavába vetett hitet? Higgyétek el, hogy Isten nem hazudhat. Nem gondolom, hogy hazugnak nevezné Istent. De pont ezt teszed, ha nem hiszel az Ő szavában. Mindent, amit megtehetsz a hitért az, hogy higgyél. „Közel hozzád a beszéd, a szádban és a szívedben van: azaz a hit beszéde, amelyet mi hirdetünk. Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta Őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az üdvösségre. Mert azt mondja az írás: Valaki hisz őbenne, meg nem szégyeniül.” (Róm 10:8-11)

Mindez összhangban van Pál apostol bizonyosságával: „Ez a Lélek bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.” (Róm 8:16-17). Ez a Lélek, aki bizonyágot tesz a mi lelkünkkel együtt, a Vigasztaló, akit Jézus megígért. (Ján 14:16) Tudjuk, hogy a Bizonyossága igaz, mert Ő „az igazság Lelke”. De hogyan tesz Ő bizonyágot? Úgy, hogy eszünkbe juttatja azokat az ígéket, amelyek leírtak. Ő ihlette ezeket a szavakat (1Kor 2:13; 2Pét 1:21), ezért amikor eszünkbe juttatja, olyan, mintha személyesen mondaná el nekünk. Értelmünk elé állítja a feljegyzéseket, amiből már idéztünk is. Tudjuk, hogy a feljegyzések igazak, mert Isten nem hazudik. Ezáltal megparancsoljuk Sátánnak, hogy tűnjön el Isten elleni hamis bizonyosságával, és hiszünk az Írásban. Ha hiszünk a Szentírás feljegyzéseiben, tudjuk, hogy Isten gyermekei vagyunk, és kiáltjuk: „Abba, azaz Atya”. Utána ez a nagy igazság valósággá válik számunkra. Ő a mi Atyánk, mi vagyunk az Ő gyermekei. Milyen örömet ad ez a gondolat! A bizonyosság, amelyet saját magunkban hordunk, nem csupán egy benyomás vagy

egy érzés. Isten nem kéri, hogy Bízunk egy bizonytalan bizonytságban, mint amilyenek a saját érzéseink. A Biblia kijelenti, hogy a meggondolatlan bízunk saját szívében. Az a bizonyosság, amiben hinnünk kell, nem más, mint Isten változhatatlan Szava, és ezt a bizonyóságot a Lélek által nyerjük el. „*Hála legyen Istennek ezért a kimondhatatlan ajándékért!*”

Ez a bizonyosság nem jogosít fel bennünket arra, hogy csökkenjen a figyelmünk, és önelégültek legyünk, mintha elértük volna a tökéletességet. Emlékeznünk kell arra, hogy Krisztus nem az érdemünk miatt fogad el, hanem az Ő érdeméért; nem azért, mert tökéletesek vagyunk, hanem azért, mert általa tökéletesekké válhatunk. Ő megáld minket, de nem azért, mert annyira jók voltunk, hogy megérdemljük az áldást, hanem azért, hogy az áldás által elfordulhassunk bűneinktől. (*ApCsel 3:26*). Mindazok, akik hisznek Krisztusban, erőt, jogot és kiváltságot kapnak ahhoz, hogy Isten fiai legyenek. (*Ján 1:12*) Az Ő „igen nagy és becses ígéretei” által lehetünk „isteni természet részeseivé” (*2Pét 1:4*).

Irányítsuk figyelmünket néhány bibliavers gyakorlati alkalmazására!

A hit győzelmé

A Biblia kijelenti: „Az igaz ember pedig hitből él”, „Mert az Isten igazsága nyilvánul meg abban hitből hitbe.” (Róm 1:17) Semmi sem tudja jobban bemutatni a hit munkáját, mint azok a bibliai történetek, melyek „régén megírtak, a mi tanulságunkra, hogy állhatatossággal és az Írások vizsgálása által reménységünk legyen” (Róm 15:4). Először olvassunk el egy fontos eseményt 2Krn 20. fejezetéből:

„És lőn ezek után, eljövének a Moáb fiai és Ammon fiai, és velük mások is az Ammoniták közül, Jósafát ellen, hogy hadakozzanak vele. Eljövének pedig a hírmondók, és megmondák Jósafátnak, mondván: A tenger túlsó részéről nagy sokaság jön ellened Siriából, és már Haséson-Tamárban vannak; ez az Engedi” (1-2. vers).

Ez a nagy sereg megrémítette a királyt és a népet, de bölcs döntést hoztak, hogy együtt keressék Istent. Azután Jósafátnak, a gyülekezet vezetőjének imáját olvassuk, amelyet érdemes tanulmányozni, mert szívből fakadó ima volt, és magában foglalta a győzelem kezdetét.

„És megállta Jósafát Júda és Jeruzsálem gyülekezeteiben, az Úr házában az új pitvar előtt, és monda: Óh Uram, mi atyánk Istene! Nem te vagy-é egyedül Isten a mennyben, aki uralkodol a pogányoknak minden országain? A te kezdedben van az erő és hatalom, és senki sincsen, aki ellened megállhatna.” (5-6. vers)

Jósafát szépen kezdte imáját, elismerve a menny Isténét. Tehát, a minta ima így kezdődik: „Mi Atyánk ki vagy a mennyekben”. Mit jelent ez? Azt, hogy a menny Istene a Teremtő.

Ez magában foglalja Isten hatalmának elismerését a föld országai és a sötétség világa felett. Az a tény, hogy a Teremtő Isten a mennyben van, bizonyítja, hogy Nála van a hatalom és az erő, ezért senki sem állhat meg Ellene. Miért van az, hogy aki a szükség idején az Isten hatalmának elismerésével kezdi imáját, annak már biztosítva van a győzelem? Azért, mert ha megfigyeljük Jósafátot, nemcsak Isten végtelen hatalmába vetett hitét vallotta meg, hanem igényelte is azt az erőt. A következőket mondta: „Nem Te vagy a mi Istenünk?” Ezáltal teljesítette a Szentírás kívánalmát, miszerint: „aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, akik őt keresik” (Zsid 11:6).

Imájában Jósafát elmondta Istennek, hogy a moabiták és az ammoniták törnek rá, pont azok a népek akarják őket megfosztani Isten örökségétől, akiket

a honfoglalás idején ő megkímélt. (7-8 vers) Majd így fejezte be imáját: „*Óh mi Istenünk, nem ítéled-e meg őket? Mert nincsen mibennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemünk*” (12. vers). Csak Isten tudja „*segíteni az erőltent a sokaság ellenében!*” (2Krón 14:11). „*Mert az Úr szeme körbejár az egész földön, hogy hatalmát megmutassa azoknak, akik teljes szívvel ragaszkodnak hozzá.*” (2Krón 16:9) Jósafát és népének imája összhangban van az apostolok buzdításával: „*Nézvén a hitnek fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra*” (Zsid 12:2). Ő a kezdet és a vég, és Kezében van minden hatalom mennyen és földön.

Mi volt az ima eredménye? Eljött az Úr prófétája, és a Szentlélek erejével azt mondta: „*És monda: mindnyájan, akik Júdában és Jeruzsálemben lakoztok, és te Jósafát király, halljátok meg szómat! Így szól az Úr néktek: Ne féljete, és ne rettegjete e nagy sokaság miatt; mert nem ti harcoltok velük, hanem az Isten.*” (15. vers). Majd utasítást kaptak, hogy másnap induljanak el, szálljanak szembe az ellenséggel, és meg fogják látni az Úr szabadítását. Most következik a legfontosabb rész:

„*És reggel felkészülvén, kimenének Tékoa pusztájára; és mikor kiindulának onnan, megállta Jósafát és monda: Halljátok meg szómat, Júda és Jeruzsálemben lakozók! Bízhatok az Úrban, a ti Istenetekben, és megerősítettetek; bizzatok az ő prófétáiban, és szerencsések lesztek! Tanácsot tartván pedig a néppel, előállítá az Úr énekeseit, hogy dicsérjék a szentség ékességét, a seregek előtt menvén, és mondják: Tiszteljétek az Urat, mert örökkévaló az ő irgalmassága.*” (20-21. vers).

Minden bizonnyal ez egy furcsa módja volt a küzdelemnek. Csak kevés hadsereg indult harcba ilyen módon. De mi volt az eredmény?

„*És amint elkezdtek az éneklést és a dicséretet, az Úr ellenségeskedést szerze az Ammon fiai és a Moábiták és a Seir hegyén lakozók ellen, akik Júdára jövének, és megverettetének. Mert az Ammon és a Moáb fiai a Seir hegyén lakozók ellen támadának, hogy őket levágnák és elvesztenék; és mikor mind elvesztették a Seir hegyén lakozókat, azután egymás elpusztítását segítették elő. A Júda népe pedig méne Mispába a puszta felé, és mikor a sokaság felé fordulának: íme csak elesett holttestek valának a földön, és senki sem menekült meg.*” (22-24. vers)

Ha kevés hadsereg indult harcba ilyen módon, mint ahogyan Jósafát vezette, akkor minden bizonnyal kevés hadsereg lett megjutalmazva ilyen győzelemmel. Nem volna rossz tanulmányoznunk a küzdelem filozófiáját, amely megnyilatkozott ebben az esetben. Mire gondolhatott az ellenség, aki számbeli fölényben volt, amikor azon a reggelen meghallotta, hogy az izraeliták énekelve vonulnak ki? Nem gondoltak másra, minthogy az izraeliták erősítést kaptak, és értelmetlen harcba szállni velük. Pánik tört ki közöttük, és mindenki ellenségnek nézte a mellette lévő társát.

Vajon nem jól gondolták, hogy az izraeliták erősítést kaptak? De igen, mert továbbá azt olvassuk: „*az Úr ellenséget szerze az Ammon fiai, a Moábiták és a*

Seir hegyén lakozók ellen”. Az Úr serege, akiben bízott Jósafát és népe, harcolt értük. Erősítést kaptak, és minden bizonnal, ha szemük megnyílt volna Elizeus szolgálójához hasonlóan, akkor látták volna, hogy többen vannak az ellenségnél. A történetben meg kell látnunk azt, hogy amikor az izraeliták dicsőítő éneket énekeltek az Úrnak, akkor Isten ellenségeskedést szerzett az ellenség táborában. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy valódi hittel bírtak. Isten ígérete ugyanolyan jó volt, mint a véghezvitele. Ezáltal bebizonyították a következő igé igaz voltát: *„az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk” (1Ján 5:4).*

Most vonatkoztassuk ezt a példát a bűn elleni harc esetére. Kísértve vagyunk, hogy rosszat tegyünk. Szomorúságunk által gyakran bebizonyítottuk a kísértés erejét, mert azzal, hogy legyőzött, nyilvánvalóvá vált, hogy semmi erőnk nincs vele szemben. De most szemünk az Úrra tekint, Aki arra biztat, hogy *„Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.”*

Tehát imádkozzunk Istenhez, Akit a Biblia az ég és a föld Teremtőjének mutat be. Ne azzal kezdjük, hogy mennyire erőtlenek vagyunk, hanem azzal, hogy örömmel elismerjük Isten korlátlan erejét. Utána feltárhatjuk nehézségeinket, vagy gyengeségeinket. Ha az utóbbival kezdünk, akkor magunkat teszszük Isten elé. Ebben az esetben Sátán felnagyítja a nehézséget, és sötétségbe burkol bennünket annyira, hogy gyengeségeinken kívül semmit sem látunk. Bár imáink és kiáltásaink kétségbeejtőek lehetnek, hiábavalónak bizonyulnak, mert hiányzik belőlük a hitnek lényeges eleme, miszerint Isten pont olyan, mint amilyennek kijelenti Magát. De amikor az Isten hatalmának elismerésével kezdjük, akkor nyíltan megvallhatjuk gyengeségeinket, mert akkor az Ő ereje mellé helyezzük azokat, és a kontraszt bátorságot ad nekünk.

Ima közben a Szentlélek eszünkbe juttatja Isten ígéreteit. Lehet, hogy nem gondolunk egy bizonyos ígéretre, amely pontosan illene az adott helyzethez, de emlékezhetünk arról, hogy *„igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket” (1Tim 1:15);* és *„adta önmagát a mi bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint.” (Gal 1:4).* Azt is tudjuk, hogy ez minden ígéretet magában foglal, mert *„aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Róm 8:32).*

Majd visszaemlékezhetünk, hogy Isten nevéen szólíthatja a nem létező dolgokat, mint meglévőket. Ez azt jelenti, ha Isten megígér valamit, mintha már be is teljesedett volna. Így, tudva, hogy a bűntől való szabadulásunk meg-egyezik az Ő akaratával (Gal 1:4), úgy tekinthetünk a győzelemre, mintha már elnyertük volna, és köszönetet mondhatunk Istennek azok nagy és becses voltáért. Amikor hittel ragadjuk meg ezeket az ígéreteket, és valóságnak tekintjük

őket, nem tehetünk mást, mint Istent dicsérni csodálatos szeretetéért. Miközben ezt tesszük, elménk teljesen elszakad a rossztól, és elnyerjük a győzelmet. Az Úr összezavarja az ellenséget. A mód, ahogyan dicsőítjük Istent, megmutatja Sátánnak, hogy erősítést kaptunk, és mivel látja, milyen nagy segítséget kaptunk, tudja, hogy semmit sem tehet ez alkalommal, és békén hagy. Ezt a folyamatot világítják meg az apostol következő szavai: *„Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságokban és könyörgésekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.”* (Fil 4:6).

Szolgák és szabad emberek

Más bibliaversek is rávilágítanak a hit erejére, melyek győzelemre segítenek és nagyon gyakorlatiasak. Mindenekelőtt ne felejtjük el, hogy a bűnös ember rabságban van. Krisztus azt mondta: „*aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek*” (Ján 8:34). Pál apostol, amikor az újjá nem született ember helyében érezte magát, a következőket mondta: „*Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.*” (Róm 7:14). Az embert, akit eladnak, az szolgál, ezért az ember, aki eladja magát a bűnnek, a bűn rabszolgája. Péter apostol ugyanazt mondta, amikor romlott és hamis tanítókról beszélt: „*Szabadságot ígervén azoknak, holott ők maguk a romlottság szolgái, mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett.*” (2Pét 2:19).

A rabszolgá kiemelkedő jellemzője az, hogy nem teheti azt, amit akar, hanem kénytelen azt tenni, amit mások mondanak, bármennyire bosszantó is lenne az a dolog. Pál apostol felismeri ezt az igazságot, hogy ő, mint testi ember, a bűn rabságában van: „*Mert amit cselekszem, nem ismerem: mert nem azt mívelem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem*”. „*Most azért már nem én cselekszem azt, hanem a bennem lakozó bűn. Mert tudom, hogy nem lakik énbennem, azaz az én testemben jó, mert az akarás megvan bennem, de a jó véghezvitelét nem találom. Mert nem a jót cselekszem, melyet akarok, hanem a gonoszt cselekszem, melyet nem akarok.*” (Róm 7:15, 17-19).

Az a tény, hogy a bűn uralkodik, bizonyítja, hogy az ember szolgál, ezért az, aki vétkezik, a bűn rabja. A szolgaság elviselhetetlenné válik, amikor az ember megízleli a szabadságot és vágyik utána, de nem tudja letörni a bűn láncait. Róm 8:7-8 és Gal 5:17 versekben már láttuk az újjá nem született ember tehetetlenségét, hogy azt a jót cselekedje, amit szeretne megtenni.

Milyen sokan bizonyították saját tapasztalatukkal e bibliaversek igazságát. Hányan ígérték, hogy szakítanak a bűnnel, de a kísértéssel szemben gyengének bizonyultak. Nem volt semmi erejük, nem tudták, mit tegyenek, és sajnos tekinthetünk nem Istenre irányítottak, hanem magukra és az ellenségre. Igaz, a tapasztalatuk egy állandó küzdelem a bűnnel, de egy állandó vereség is.

Nevezhetjük ezt egy keresztény tapasztalatnak? Egyesek azt hiszik, hogy

igen. De akkor Pál apostol miért kiáltott rémulten: „*Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?*” (Róm 7:24). Van-e az igazi kereszténynek annyira rémulétes „halálnak teste”, hogy a lelke szabadulásért kényszerül kiáltani? Igen, sőt!

Tehát ki az, Aki válaszolt az apostol kiáltására, és kinyilatkoztatta Magát, mint Szabadító? Az apostol azt mondta: „*Hálát adok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által.*” (Róma 7:25).

„*Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak, hogy a halál által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt, és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok valának.*” (Zsid 2:14-15)

Ezáltal Krisztus újra bejelentette küldetését: „*Az Úr Isten Lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást.*” (Ésa 61:1).

Már láttuk, mit jelent ez a fogva tartás és rabszolgaság. A bűn rabja vagy. Ez a rabság akaratom ellenére is bűnre kényszerít az örökölt vagy szerzett hajlamok és szokások által. Vajon Krisztus meg akar szabadítani egy igazi keresztény tapasztalattól? Természetesen nem. Így a bűn rabsága, amelyre panaszkodik Pál apostol Róm 7. fejezetében, nem Isten gyermekének, hanem a bűn szolgájának a tapasztalata. Krisztus pontosan azért jött, hogy megszabadítsa az embert ebből a fogságból. Nem azért jött, hogy az élet küzdelmeitől és konfliktusaitól szabadítson meg, hanem a vereségtől, azzal a céllal, hogy erősek maradjunk az Úrban, és az Ő hatalmas erejében, ezáltal hálát adhassunk az Atyának „*aki megszabadított minket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szerelmes Fiának országába*”.

Hogyan valósul meg a szabadítás? Isten Fia által. Krisztus azt mondta: „*Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.*” „*Azért, ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.*” (Ján 8:31-32, 36). Ezt a szabadságot elnyerhetik mindazok, akik hisznek, mert akik Nevében hisznek, azok hatalmat kapnak, hogy Isten fiaivá legyenek. Csak azok részesülnek az elítéléstől való szabadulásban, akik Jézus Krisztusban vannak (Róm 8:1). Hit által öltjük magunkra Krisztust. (Gal 3:26-27) Krisztus hit által lakik a szívünkben.

Gyakorlati példák a bűn rabságából való szabadulásról

Most nézzünk meg néhány példát arról, hogyan szabadít meg a hit ereje a bűn rabszolgaságából. Olvassuk el Luk 3:10-17 verseket:

„Tanít vala pedig szombatnapon egy zsinagógában. És íme vala ott egy asszony, kiben betegségnek lelke vala tizennyolc esztendőitől fogva; és meg volt görbedve, és teljességgel nem tudott felegyenesedni. És mikor ezt látta Jézus, előszólitá, és monda néki: Asszony, feloldattál a te betegségedből! És reá veté kezeit; és azonnal felegyenesedék, és dicsőíté az Istent. Felevén pedig a zsinagógafő, haragudva, hogy szombaton gyógyított Jézus, monda a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell, azokon jöjjetek azért, és gyógyíttassátok magatokat, és ne szombaton. Felele azért néki az Úr, és monda: Képmutató, szombatnapon nem oldja-é el mindenikőtök az ő ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem viszi-é itatni? Hát ezt, az Ábrahám leányát, akit a Sátán megkötözött, íme, tizennyolc esztendeje, nem kellett-é feloldani e kötélből szombatnapon? És mikor ezeket mondta, megszegyenülének mindnyájan, kik magukat néki ellenébe vetették; és az egész nép örül vala mind azokon a dicsőséges dolgokon, melyek általa lettek.”

Most nem foglalkozunk a zsinagógavezető képmutatásával, hanem térjünk rá Jézus csodájára. Az asszony meg volt kötözve, mint mi is, „*akik a haláltól való félelem miatt teljes életükben rabok voltunk*”. Sátán kötözte meg az asszonyt. Nekünk is csapdákat állított, és rabságba vitt. Az asszony nem tudott felegyenesedni; hasonlóképpen a törvénytelenégeink olyannyira körbevettek, hogy nem tudunk felülemelkedni. (Zsolt 40:12) Jézus azonban egy szóval és egy érintéssel megszabadította az asszonyt a tisztátalanságától; nekünk ugyanaz a könyörülő Főpapunk van a mennyekben, és ugyanazzal a szóval megszabadít bennünket a rossztól.

Miért jegyezték fel Jézusnak a csodagyógyításait? Nemcsak azért, hogy lássuk, Jézus képes gyógyítani, hanem azért, hogy bemutassa bűn feletti hatalmát. (lásd Mát 9:2-8) János apostol azt mondta: „*Sok más jelt is mívelt ugyan Jézus az ő tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben; ezek pedig azért íratnak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, és hogy ezt hívén, életetek*

legyen az ő nevében.” (Ján 20:30-31).

Láthatjuk, hogy ezek a történetek bizonyosságot tesznek Krisztus szeretetéről, szabadító hatalmáról, és Sátán testi-lelki munkája feletti erejéről. Az Apostolok cselekedetei harmadik fejezetében olvasunk még egy ékesszóló csodáról. Nem idézem az egész szakaszt, de kérem az olvasót, hogy figyelmesen kövesse a Bibliát.

Péter és János látott egy 40 éves embert a templom kapujánál, aki születésétől fogva sánta volt, és aki soha nem járt. Ez az ember koldult, és Péter apostol érezte a Szentlélek indítását, hogy az aranyból és ezüstről jobbat adjon neki. Péter azt mondta: *„Ezüstöm és aranyam nincsen nékem; hanem amim van, azt adom néked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel és járj! És őt jobb kezénél fogva felemelé, és azonnal megerősödének az ő lábai és bokái. És felszökvén, megállta és jár vala és beméne övelük a templomba, járkálva és szökdelve és dicsérve az Istent.”* (6-8. versek).

Ez a csoda nagy izgalmat keltett az emberek között, akik látták, és amikor Péter apostol látta a nép csodálkozását, elmondta, hogyan vitte véghez ezt a csodát: *„Izráel férfiai, mit csodálkoztok ezen? Miért néztek úgy ránk, mintha saját erőnkkel vagy kegyességünkkel tettük volna azt, hogy ő járjon? Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, a mi atyáink Istene dicsőítette meg az ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt, pedig ő úgy döntött, hogy elbocsátja. Ti pedig azt a szentet és igazat megtagadtatok, és azt kértétek, hogy a gyilkost bocsássa szabadon nektek, az élet fejedelmét pedig megöltétek. Isten azonban feltámasztotta a halálból, aminek mi tanúi vagyunk. Az ő nevében való hit erősítette meg ezt az embert, akit láttok és ismertek, az ő neve és a benne való hit hozott gyógyulást neki mindnyájatok szemé láttára.”* (12-16. versek).

Most alkalmazzuk ezt magunkra! A történetbeli ember sánta volt születésétől fogva, és képtelen volt egyedül járni. Megtette volna, de nem tudta. Mi is elmondhatjuk Dáviddal együtt: *„Íme, én vétekből fogantattam, és bűnben melengtettem engem az anyám.”* (Zsolt 51:5). Következésképpen, születésünktől fogva annyira tehetetlenek vagyunk, hogy nem tudjuk azt tenni, amit szeretnénk. Mint ahogy minden eltelt év fokozta a sánta ember képtelenségét, hogy járjon, megnövelve testének súlyát, miközben végtagjai gyengültek, ugyanúgy mi is, ahogy öregszünk, a bűn gyakori megisméltése által megerősödik felettünk gyakorolt befolyása. Teljes képtelenség volt, hogy ez az ember járni tudjon; ennek ellenére Krisztus nevébe vetett hit teljesen meggyógyította, és megszabadította fogyatékoságától. Mi is ugyanúgy az Őbenne vetett hit által meggyógyulhatunk, és képesek leszünk olyan dolgokat tenni, melyek máskor lehetetlenek voltak. Ami az ember számára lehetetlen, Istennél lehetséges. Ő a Teremtő, Aki *„megsokasítja az erőtlen erejét”*. A hit egyik csodája az, hogy a gyengéket erősekké teszi.

Ezekben a helyzetekben láthatjuk, hogyan szabadítja meg Isten a bűn

fogságából azokat, akik Benne bíznak. Most lássuk, hogyan lehet tartóssá tenni ezt a szabadságot!

Természetünknel fogva mindnyájan a bűn és Sátán szolgálai vagyunk, de amint alávetjük magunkat Krisztusnak, megszabadulunk Sátán kötelékeitől. Pál apostol azt mondta: „*Avagy nem tudjátok, hogy akinek odaszánjátok magatokat szolgálakul az engedelmességre, annak vagytok szolgálai, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?*” (Róm 6:16). Így, abban a pillanatban, amikor megszabadulunk a bűntől, Krisztus szolgálai leszünk. Bizony az a tény, hogy hitünk válaszaként megszabadulunk a bűn hatalmától, bizonyítja, hogy Isten elfogad bennünket szolgálainak. Ezáltal Krisztus szolgálai leszünk, de aki Istennek szolgál az egy szabad ember, mert szabadságra hívatunk (Gal 5:13), és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. (2Kor 3:17).

Újra megjelenik a harc. Sátán nem akarja olyan könnyen elengedni szolgálait, ezért elképesztő kísértésekkel jön, hogy visszahódítson bennünket az ő szolgálatára. A szomorú tapasztalatokból tudjuk, hogy ő erősebb, mint mi, és segítség nélkül nem tudunk ellenállni neki. Rettegünk erejétől, és segítségért kiáltunk, majd eszünkbe jut, hogy már nem vagyunk Sátán szolgálai. Alávetettük magunkat Istennek, és Ő elfogadott szolgájának. Ezért a zoltárossal együtt elmondhatjuk: „*Uram! Én bizonyára a te szolgád vagyok; szolgád vagyok én, a te szolgáló leányodnak fia, te oldoztad ki az én köteleimet.*” (Zsolt 116:16). De az a tény, hogy a Benne vetett hit alapján Isten kioldozta köteleinket, amivel Sátán megkötözött, annak a bizonyítéka, hogy Isten megvéd bennünket, mert Neki gondja van az övéire, és megvan az a bizonyosságunk is, hogy „*aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégezi a Krisztus Jézus napjáig.*” (Fil 1:6). Ezzel a bizonyossággal erőnk lesz ellenállni Sátánnak.

Tehát, ha Isten szolgálatára szenteltük magunkat, akkor az Ő szolgálai vagyunk, vagy más szavakkal az igazságának eszközei. Olvassátok el Róm 6:13-16! Nem semleges eszközök vagyunk, élettelenek és érzelem nélküliek, mint a földműves eszközei, amik képtelenek a döntésre, hanem élő eszközök vagyunk, intelligensek, akik megválaszthatjuk a foglalkozásunkat. Ennek ellenére az „eszköz” kifejezés szerszámot jelent, amely teljes mértékben a munkás ellenőrzése alatt van. Köztünk és a gépész szerszámjai között az a különbség, hogy mi eldönthetjük, ki használjon minket, és milyen munkát fogunk végezni. De, ha már választottunk, és átadtuk magunkat a munkás kezébe, akkor hagynunk kell, hogy használjon minket, mint olyan eszközöket, amelyek nem kifogásolhatják a felhasználás módját. Akaratunk abban a választásban áll, hogy engedünk-e Istennek vagy sem, hogy elvégezze bennünk azt, ami jó.

Ha teljesen megértettük ezt, az a gondolat, hogy eszközök vagyunk Isten kezében, nagy segítséget nyújt a hitbeli győzelem elérésében. Figyeljük meg, hogy amit tenni fog az eszköz, teljes mértékben a munkástól függ, aki használ-

ja azt. Vegyünk például egy pénzjegynyomdagépet. Önmagában egy ártatlan gép, de felhasználható jó és rossz célokra.

Ha egy méltatlan ember kezébe kerülne, felhasználhatná a pénzhamisításhoz. Minden bizonnyal nem jó célokra használná. De egy becsületes ember kezében a gép nem tehet semmi rosszat. Ugyanúgy mi is, amikor Sátán szolgálói voltunk, nem tettük a jót (Róm 6:20); de most, hogy átadtuk magunkat Istennek, és mivel tudjuk, hogy nincs benne hamisság, ezért a kezében lévő eszközt csak magasztos célokra használja. Ugyanolyan teljességgel kell átadnunk magunkat Istennek, mint korábban voltunk Sátán kezében. Pál apostol azt mondta:

„Emberi módon szólok a ti testeteknek erőtlensége miatt. Mert amiképpen oda-szántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és a hamisságnak szolgálóiként a hamisságra: azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat szolgálóiként az igazságnak a megszentelő-désre.” (Róm 6:19).

Tehát a győzelem teljes titka elsősorban abból áll, hogy átadjuk magunkat Istennek azzal az őszinte vággyal, hogy az Ő akaratát cselekedjük; majd tudnunk kell, ha átadjuk magunkat, Ő szolgálóink fogad el, és Iránta való teljes engedelmisségben és szófogadásban tart minket.

A győzelmet gyakran csak a következő szavak ismétlésével érjük el: „Ó Uram! Én bizonyára a te szolgáló vagyok. Te oldoztad ki az én köteleimet”. Ez csak egy energikus módja annak, hogy kimondjuk: „Ó Uram, kezembe tettem magam, mint az igazság eszköze; legyen meg a te akaratod, és ne a testem készítése”. Amikor megértjük e bibliaversek erejét, és valóban érezzük, hogy Isten szolgálói vagyunk, azonnal eszünkbe jut: „Ha valóban eszköz vagyok az Úr kezében, akkor Ő nem használhat engem rosszra, és nem is fogja megengedni, hogy rosszat tegyek, amíg az Ő kezében maradok. Ha megóv a rossztól, gondoskodnia kell rólam, mert én nem tudok gondoskodni magamról. De Ő meg akar őrizni engem a rossztól, mert kifejezésre juttatta készségét és hatalmát, hogy ezt meg tudja tenni azáltal, hogy Önmagát adta érettem. Ezért megvéd engem a rossztól.” Mindezek a gondolatok pillanatok alatt eszünkbe jutnak; és velük együtt elkerülhetetlenül egy jó érzés jelenik meg, hogy meg fog védeni a félelmetes rossztól. Az öröm természetes módon kifejezésre jut az Isten iránti hálában, és miközben köszönetet mondunk, az ellenség eltávozik kísértésével együtt, majd Isten békessége tölti be szívünket. Ekkor megértjük, hogy a hitből fakadó öröm messze túlszárnyalja azt az örömet, amely a bűnös cselekedetekből származik.

Ezt bizonyítják Pál apostol szavai is: „A törvényt tehát hiábavalóvá tesz-szük-é a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” (Róm 3:31). „Hiábavalóvá tenni” a törvényt nem azt jelenti, hogy eltöröljük azt; mert egyetlen ember sem törölheti el Isten törvényét. A zsoltáros viszont kijelenti, hogy meg-

rontották Isten törvényét. (Zsolt 119:126). Hiábavalóvá tenni Isten törvényét többet jelent, mint az, hogy értéktelennek tartod. Azt jelenti, hogy életed által tartod értéktelennek. Az ember akkor rontja meg az Isten törvényét, amikor elutasítja, hogy a törvénye hatással legyen az életére. Összefoglalva, hiábavalóvá tenni a törvényt annyi, mint megrontani azt. De maga a törvény ugyanaz marad akkor is, ha nem tartják meg. A törvény hiábavalóvá tétele csupán az egyént érinti.

Tehát, amikor az apostol kijelenti, hogy hitünk által nem tesszük hiábavalóvá Isten törvényét, hanem inkább megerősítjük, azt érti, hogy a hit nem a törvény áthágásához, hanem annak megtartásához vezet. Tulajdonképpen nem kellene azt mondanunk, hogy a hit engedelmessegre vezet, hanem inkább azt, hogy maga a hit engedelmeskedik. A hit megerősíti szívünkben a törvényt. „*A hit a reménylett dolgoknak valósága.*” Ha a remélt dolgok egyike az igazság, akkor a hit megerősíti azt. A hit nem törvényellenességre vezet, a hit a törvényellenesség ellentéte. Bármennyire dicsekszik az ember Isten törvényével, ha elutasítja, vagy hallgatólagosan semmibe veszi a Krisztusba vetett hitet, akkor nincs jobb helyzetben, mint az, aki nyíltan támadja Isten törvényét. A hívő ember az egyetlen, aki valóban tiszteletben tartja Isten törvényét. Hit nélkül lehetetlen Istennek tetszeni (Zsid 11:6); hit által viszont minden lehetséges (Márk 9:23).

Igen, a hit megvalósítja a lehetetlent, és pont ezt várja el tőlünk Isten. Amikor Józsué azt mondta Izraelnek: „nem szolgálhattok Istennek”, akkor igazat mondott, bár Isten azt kérte, hogy szolgáljanak Neki. Az ember nem lehet igaz saját cselekedetei által, még ha akarja sem (Gal 5:17), ezért téves azt mondani, hogy mindaz, amit Isten tőlünk elvár, nem más, mint az, hogy megtegyük, amit megtehetünk, és aki ennél kevesebbet tesz meg, nem cselekszi az Úr akaratát. De az embernek nem kell tennie ennél többet, hanem csak azt, amit az Isten hatalma megtehet az ember által. Az ember nem tud vízen járni, de Péternek sikerült, mikor hitt Jézusban.

Mivel minden hatalom mennyen és földön Krisztus kezében van, és mivel ez a hatalom rendelkezésünkre áll, maga Krisztus jön lakni a mi szívünkbe, hit által, mert „*ami embereknél lehetetlen, az Istennél lehetséges*” (Luk 18:27). Ezért bátran mondhatjuk: „*az Úr az én segítségem, nem félek, ember mit árthat énnékem?*” (Zsid 13:6).

„*Kicsoda szakaszt el minket Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongatás, vagy üldöztetés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? De mindezekben felettébb diadalmaskodunk, azáltal, aki minket szeretett.*” „*Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szerelmétől, mely vagyon a mi Urunk Jézus Krisztusban.*” (Róma 8:35, 37-39)

Tartalomjegyzék

1. fejezet Krisztus és az Ő igazsága	3
2. fejezet Hogyan tekintünk Krisztusra?	5
3. fejezet Krisztus Isten?.....	7
4. fejezet Krisztus - Teremtő	11
5. fejezet Krisztus egy teremtett lény?	13
6. fejezet Isten megjelent testben	17
7. fejezet Fontos gyakorlati leckék.....	21
8. fejezet Krisztus a törvényhozó	25
9. fejezet Isten igazsága	29
10. fejezet Krisztus a mi igazságunk	35
11. fejezet Istentől elfogadva	43
12. fejezet A hit győzelme	49
13. fejezet Szolgák és szabad emberek	53
14. fejezet Gyakorlati példák a bűn rabságából való szabadulásról.....	55